

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Църквата и Държавна сигурност

4

Не слушай какво говоря, а чети какъв донос съм написал!

Капитализмът на 21 век

4

Фатализмът, споходил капитализма през последните години, ражда нов жанр – капитализъм.

Дискусия: насилието и революцията

5

Съвременни анархисти за една от вечните теми.

Пропуснатите звезди мигове

7

Български анархист планира отвлечането на третия по ранг партиен велможа в Кремъл.

Афганистан – 10 години по-късно

10

Журналистът Майкъл Хейстингс за ужасната загкулисна истина за войните на САЩ.

ВРЕМЕТО НА ПРОТЕСТИТЕ

А след протеста, какво?

Анархистите искат революция – пълно и окончателно разрушаване на държавните структури и замяната им с пълно самоуправление.

Когато обаче младежите протестират за съсипаната природа, когато миньорите, учителите или железничарите стачкуват за по-високи заплати, когато управляващите засилват контрола върху живота ни, ние сме там. Дори беглите прояви на „гражданско общество“ или „синдикални борби“ ни радват.

Преди да бъде анархист, всеки е човек и страда заради смачканите, унижените, обезличените хора. Анархист го прави вярата, че само самоуправлението ще донесе щастие и достоен живот. Затова всеки път, щом потиснати хора наченат борба за подобряване на живота си, ние ги подкрепяме. Пишем за тях, помагаме им по стачките и митингите, доколкото можем. Това не е въпрос на тактика за приближаване на революцията, а на човешчина.

» » » продължава на страница 2

ТЕМА НА БРОЯ

„Няма държава!“

„Няма държава!“ – отново се чу възклицанието след бедствието с удавеното село Бисер. Подобни гуми се чуват при всяка неуредица, при всеки решим, но нерешаван проблем. Редно е да се възрази, и то категорично – **има държава**. Институциите, съставени от чиновници, ръководени от политици и бизнесмени от съответния „приятелски кръг“, действат – раздават си бонуси за успешно съграни да-

нъчни кожи от населението. И убедено доказват, че са имали право да си ги вземат. Как да няма държава? Друг пример, че държавата действа – няма да бъде премахнато ДДС от лек автомобилите (защото ДДС с акцизите пълнят една трета от бюджета). Обратно, ще поскъпнат токът, парното, горивата – пак със съгласието (и в изгода, поради същите данъчни приходи) на държавата. Друго – **затворите**

са препълнени, поради което се сключват съдебни сделки за условни наказания по тежки криминални деяния. Нима това не е доказателство че има държава, та именно тя вкарва хората в затвора! Щом има затвори, щом има награди за бирниците, щом има комисии за регулиране на цените на ключови стоки и услуги – **държавата си съществува. Просто тя е това, което** » » » продължава на страница 3

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Десети март 1945

НАЧАЛОТО НА ПОГРОМА

Годината е 1945. Изминали са точно шест месеца от деветосептемврийския преврат. Български анархисти – активни участници в антифашистката съпротива – се връщат от затвори и концлагери, от емиграция, от нелегалност. Оцелелите от репресиите са разпръснати из градове и села. Още докъм средата на септември установяват връзки помежду си. В по-големите центрове се свикват срещи, а до края на месеца – местни конференции (в Радомир, Казанлък, Пловдив, Килифарево и

другаде), на които всички участници изразяват нетърпение, готовност, воля за активна дейност. Определена е дата за общонационална конференция за възобновяване на ФАКБ (Федерацията на анархокомунистите в България), както и за обединяването с ФАСБ (анархосиндикалистите). В София започва да излиза в. „Работническа мисъл“.

На 10 март в софийския квартал Княжево се събират делегати от цялата страна. Двуетажната простор-» » » продължава на страница 9

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД ФРЕНСКИТЕ ПОЖАРИ

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » » продължава от миналия брой

Два века капитализъм и пазарен nihilism ни отчуждиха от най-важните неща – от самите нас, от другите, от световите. Измислицата за „личността“ се разложи със същата скорост, с която беше оживяла. Ние, децата на метрополиса, се обзалагаме, че именно в най-дълбоките лишения на битието, сред постоянното задушаване и гонения, комунизъмът става възможен.

В крайна сметка ние воюваме с цяла една антропология. Със самата представа за човека.

Затова – комунизъм – като презумпция и като експеримент. Споделяне на чувствителността и развиване на споделянето. Разкриване на общото и изразяване на сила. Комунизъм като схемата на един масиран и гърък щурм срещу господството. Като призив и име за всички светове, изправили се срещу имперското усмиряване, всички форми на солидарност, които не могат да се принизят до царството на стоките, всички форми на приятелство, възприемащи необходимостите на войната. КОМУНИЗЪМ. Знаем много добре, че това понятие трябва да се използва внимателно. Не защото в големия парад на гумите то може би вече не е много модерно, а защото

то нашите най-големи врагове го използват и продължават да го използват. Ние настояваме. Има гуми, които са бойни полета: техният смисъл – революционен или реакционен – е победа, която трябва да се изтърже от зъбите на борбата.

Загърбването на традиционната политика означава готовност за война, която се води и на полето на езика или по-скоро в начина, по който гумите, жестовите и животът са неразделно свързани. Ако си дават толкова зор да вкарат в затвора като терористи неколцина млади комунисти, които са обвинени, че са участвали в издаването на „Идващият бунт“, това не е заради „престъпността“, а по-скоро защото те биха могли да олицетворяват определена последователност между гуми и дела. Това рядко се прощава.

Тези хора не са обвинени в написването на книга, нито във физическо посегателство срещу неприкосновените потоци, напояващи метрополиса. Обвинени са в това, че евентуално са се изправили срещу тези потоци с тежестта на една политическа идея и позиция. Че едно действие би могло да има логика в свят, устроен различно от този на обезлюдената Империя. Антитероризъмът претендира, че се бори с

някаква възможна бъдеща „престъпна група“. Реалната им борба обаче е срещу бъдещата ситуация. Възможността за всеки бакалин да се крият лоши помисли, а за всяка мисъл – действията, към които призовава. Възможността, изразена от една идея за политика – анонимна, но приветлива, широко разпространена и неуправляема – такава, каквато не може да се набута в склада на свободата на словото.

Едва ли има съмнение, че младите ще бъдат първите, които яростно ще се изправят срещу властта. Последните години – от бунтовете през пролетта на 2001 г. в Алжир до тези през декември 2008 г. в Гърция – са просто предупредителни сигнали в това отношение. Онези, които преди 30-40 години се разбунтуваха срещу своите родители, няма да се поколебават да сведат всичко до сблъсък между поколенията, ако не и до предсказуем симптом на пубертета.

Единственото бъдеще на едно „поколение“ е да се превърне в предишното, по пътя, който неизбежно води към гроба.

Традицията учи, че всичко започва с „обществено движение“. Особено в момента, когато левицата, чийто все още разлагащ се труп лицемерно се опитва да си върне авторитета на улицата.

На улицата обаче тя вече няма монопол. Вижте само как при всяка нова мобилизация на учениците от гимназиите – наред с всичко друго, което левицата все още се осмелява да подкрепя, – непрекъснато расте пропадта между хленча на нейните искания и ожесточеността и решимостта на движението.

От тази пропад трябва да направим окоп.

Независимо от това, че сме свидетели на движения, които идват и си отиват, без да оставят нищо видимо след себе си, трябва да признаем, че нещо остава. Във всяко събитие има неща, които не позволяват да бъдат заловени от абсурдната нетрайност на отстъплението в някакъв нов закон или друг претекст, и тези неща са свързани с бикфордов шнур. На пресекулки, в някакъв свой ритъм виждаме да се оформя нещо подобно на сила. Сила, която не служи на времето, а неусетно налага свое.

Вече няма смисъл да предсказваме краха или да рисуваме радостни картини. Когато и да настъпи той – рано или късно, – важно е да се подготвим. Въпросът не е да начертаяме схема как трябва да стане въстанието, а да приемем възможността за въстание такава, каквато винаги трябваше да бъде: жизнен по-

ри в младостта и народна мъдрост. Ако човек знае как да се движи, липсата на схема не е пречка, а шанс. За въстаниците това е единствената гаранция за най-важното: запазването на инициативата. Това, което остава да се създаде и да се подклажда като огън, е определена нагласа, определена тактическа температура, която, възникнала веднъж, дори сега, се разкрива едновременно като решителен фактор и постоянен източник на решимост. Днес вече са съживени редица въпроси, които довчера биха изглеждали чудати или старомодни. Те трябва да се разглеждат, не за да получат окончателен отговор, а за да останат живи. Това, че отново бяха поставени, е немалко достойнство на гръцкото въстание:

Как една ситуация на всеобща безредица може да се превърне в ситуация на бунт? Какво трябва да се направи, след като улиците бъдат превзети, след като полицията там претърпи тежко поражение? Заслужават ли все още парламентите да бъдат атакувани? Какъв е практическят смисъл от свалянето на местната власт? Как да се вземат решенията? Как да се *препитаваме*?

КАК ДА СЕ НАМЕРИМ?

*Невидимият комитет
януари, 2009 г.*

ВРЕМЕТО НА ПРОТЕСТИТЕ

А след протеста, какво?

» » » продължава от страница 1

Все по-често, особено „на Запад“, когато става дума за протестни акции, не се говори за организации, а за движения. Класическите форми на организация, вече напълно приобщени от държавата, успяват да яхнат вълната на недоволството, но не я вдъхновяват. Партиите са все по-безлични. Синдикатите – все по-беззъби. „Неправителствените“ организации все по-... „правителствени“. Протестиращите не ги припознават като свои. Бихме могли да тълкуваме това като признак на осъзнаване на безсилието на всички форми на съпротива, интегрирани в държавността, ако не се наблюдаваха други, далеч по-значими явления.

Медийната индустрия днес включва дори социалните мрежи и сайтовете за забавления. Влиянието на „четвъртата власт“ върху ежедневието на хората е огромно и продължава да расте. Те изправят извънработното си време с помощта на телевизията и свеждат социалните си контакти до натискане на копчета във Фейсбук. Цялата медийна индустрия е ориентирана към

това да ги откъсне от личните им проблеми и да ги навре във виртуалните. Проблемите, на които медиите безрезервно отделят внимание, са колкото може по-просташки (културни хора трудно се намират и трудно им се вземат пари) и по-далеч от политиката (да не си развалят по погрешка отношенията с някого). Въпросите, по които се иска мнението на хората, започват с „Кой е най-великият българин?“ и завършват с „Кой е най-простият в Къщата?“ Безработицата, ниските заплати, мизерната градска среда, мизерните условия на труд, унижението пред мутрите – всички те са представяни като природно бедствие. Всякакъв опит за решаването на тези проблеми е разглеждан единствено през призмата на въпроса „какво трябва да направи правителството?“ и като единствено средство за решаването им се представя действието на казионните организации. Резултатът от дейността на тези организации е виден за всички – едва ли са много хората, у които тлее надежда, че партиите или синдикатите могат да променят живота им към добро.

Познавайки организационното и идейното си безсилие, хората приемат всяко „споразумение“ с мутрите като успех.

Паралелно с модела на обществото, който медиите представят, върви много по-трудно за обхващане пропаганда, която налага ценностна система, обезоръжаваща обществото. От „експертите на прехода“ (в огромната си част произхождащи от „комунистическия“ елит) до „съвременните творци“ (в огромната си част произхождащи от същия елит) всички представят човека като „обществено животно“, живеещо само за себе си, чиято върховна цел е да бъде независимо от другите – това те наричат „свобода“.

Под този психологически натиск дори смелите и жизнерадостни хора се атомизират, затварят у дома и обръщат гръб на всеки опит за организация и защита на общите интереси. Възприемат себе си като животни, а обществото – като стаго. Затова реакцията, на която са способни, е реакция на стагото. Ако бъдат достатъчно напалани, без значение дали е основателно, те се събират на улицата, с надежда нещо да се промени. Практически това изчерпва основанията на огромната част от „стачкуващите“, „протестиращите“ или „окупиращите“. Те знаят много добре какво искат, но нямат представа как ще го постигнат. Инициативата винаги е в ръцете на управляващите мутри – те преценяват докъде да позволят на стагото да протестира.

Когато мутрите игнорират протеста, дори да се наложи да ступат някого, печелят. Тогава и за оцветите става видно, че броят им не е достатъчен, за да помръдне статуквото. Студът, водата, ако потрябва дори полицейски палки, могат да откажат всеки да „демонстрира недоволство“, когато не

знае какво повече да направи. Убедихме се в последните няколко години, че миньори, еколози, земеделци, студенти – никой няма желание да ходи редовно да го бият, само за да се види, че е недоволен. Властта винаги може да си позволи да бие – дори „неуважението към протестиращите“ да повлияе отрезвяващо на електората, следващото правителство няма нужда да се притеснява – народът знае, че „кучетата си лаят, кърванът си върви“.

Когато мутрите не игнорират протеста... отново печелят. Стагото е неорганизирано. Дори да са незначителни, организирани ядра в него (неправителствени организации, опозиционни партии, синдикални лидери) налагат своите „представители“. Независимо кой се е наредил за „представител“, той „постига споразумение“ удобно на управляващите. Не би могло да бъде иначе, при страшната заплаха с... неправилно пресичане на улицата. Познавайки организационното и идейното си безсилие, хората приемат всяко „споразумение“ с мутрите като успех. Така легендата за гражданското об-

» » » продължава на страница 3

„Няма държава!“

» » » продължава от страница 1

то е, а не онова, за което си мечтаят наивниците. Тя съкращава разходите за образование и здравеопазване, вдига пенсионната възраст, обявява свободни работни места за нови надзиратели в занаятите, поощрява допълнителните възнаграждения на държавните служители по тяхна си преценка. И така става навсякъде по света.

В случая със село Бисер причината за трагедията е тъкмо наличието на държава – конкретно в лицето на местната администрация и военното министерство. Както и наличието на институцията „частна собственост“ – министерството и администрацията са имали спор чия собственост (в случая това значи „отговорност за поддържане в добро състояние“) е проблемната язовирна стена. И спорът се водел посредством трета държавна институция – съдебната власт. Поне от няколко (според различни източници – от пет до десет или повече) години се е знаело, че воднотехническите съоръжения не са в ред, че стената се нуждае от укрепване. Обаче съдебните тъжби

се вихрят не по въпроса какви мерки да се вземат, а кое именно ведомство да се бръкне да плати. Когато от някаква собственост капят, шуртят или направо се леят облаги, за нея се борят със зъби и нокти (че и с бухалки и пицови) дори във от залите на къравата Темуга. Но когато същата собственост изисква грижи и разходи – тогава всеки се мъчи да докаже, че тя не е негова.

Военното министерство отдавна се е превърнало в бизнес по разпродаване на специфично имущество и имоти – то винаги е било такова, но от време на време е изпълнявало приоритетно и други задачи, например да праца войници в размирна Чехословакия през 1968 г., или в районите с „турско етническо население“ през 1985 г., или на майна си райна в Камбоджа, Афганистан, Ирак. Кое то пак е било форма на бизнес – вече на едро, международно равнище. Защо му е на министерството да ремонтира някаква язовирна стена? Да не би да е заплаха за „националната сигурност“ този язовир? Въпросната „национална сигурност“ се чертае в Министерски съвет, в Брюксел и Вашингтон, къде-

то кого го е еня за някакви си балкански селяни?

Общинските власти също не искат да се занимават. Бюджетът им е малък, а и основният предмет на дейност на местната администрация е да урежда местния бизнес с доходоносни поръчки. Както и да съдейства на МВР. Ето, язовирът даже май си имал арендатор – нека той се грижи!

Добре, от гледна точка на здравия смисъл, кой и какво е трябвало да стори?

Щом язовирна стена заплашва живота на конкретно населено място, инициативата за решаването на проблема би трябвало да е на местните жители. Ще се съберат на местен съвет, ще се обрнат към съвета на трудовия колектив на някое строително предприятие, то от своя страна ще уведоми колегите си по федерация – и след два-три дни на проблемното място ще пристигне техника и работници, ще се включат и местни доброволци, разбира се. Кой ще плаща? Какво значи „плаща“? Така описаното би се развило в едно анархическо общество, което е изключило от живота както политическата власт, така и паричностоковите отношения. Стро-

ителното предприятие и браншовата му федерация съществуват, за да изпълняват поръчките на потребителите (в случая – селяните от Бисер). Хората от строителната федерация пък са потребители на друг вид благуни и те си ги поръчват на други производители, сред които може би има и бисерчани, макар да не е задължително. Свобода, солидарност, федерализъм.

Така обаче би станало в обстановка на бездържавно самоуправление и при липсата на институцията „частна собственост“ – нещо, за което се борят анархистите. Какво става при наличието на държава и капитализъм, според правилата на „пазарната икономика“ и рамките на законите нормативи, вече се вижда – катастрофа. Да хвърлят по едно око на трагедията и да засвидетелстват на пострадалите своето височайше съчувствие (това разходно перо от бюджета поне е неизчерпаемо!) се до мъкнаха бюрократи и политици. Някои даже с хеликоптер – по-важно е да се изгори керосин, за да ги повозят, отколкото да се вложат същите средства за спасяване (след потоп качулка).

Сега в Бисер ще строят къщички по типови проекти. Частните фирми (не работниците, а собствениците) ще получат суми от бюджета, неколкократно надвишаващи истинската стойност на конструкциите. Капитализмът не е благотворителност. Питомо – платено. И обложено с данък. Ред и законност.

И няколко гроба в повече – гоход за погребалните бюра.

Виновни за загиналите хора и домашни животни, за разрушенията – няма. Съдебната власт оправда министерството и неговото яросно бягство от отговорност. Местната администрация също действала според правилата на играта. Всички те са чисти – от тяхна гледна точка, от позицията на „законови смисъл“. Препоръките им са: „Застраховайте се“ – тоест увеличете богатството на финансовите групировки.

Така че ИМА ДЪРЖАВА. И капитализъм има. Затова пак ще има трагедии. Докато не осъзнаем къде именно се намират корените на злото и да ги премахнем, за да решаваме проблемите си предварително, ефикасно и според нормалния човешки здрав смисъл. •

Шаркан

ВРЕМЕТО НА ПРОТЕСТИТЕ

А след протеста, какво?

» » » продължава от страница 2

щество се разнася от телевизия на телевизия и от протест на протест. Но дори да реши да отстъпи пред исканията (което се случва изключително рядко), властта извлича печалба от битката, при това двойна. Протестиращите са „преговаряли“ с нея и така са признали правото ѝ да решава вместо тях. Прибрали са се след протеста и негласно са признали, че вече са доволни от нея. И са ѝ оставили възможност да отмени решението си, когато намери за добре.

Кръгът се затваря. Прекият ефект от улчните протести в последните години клони към нула, а косвеният (върху умовете на хората) трудно може да бъде наречен положителен. Хората са безидейни и неорганизираны, протестите са беззъби, произволът расте, расте и отчаянието, а за да има мисъл и организация, трябва ентузиазъм и надежда. Известна свежест, но не и радост, внася растящата несигурност и породеният от нея гняв. Те водят младите хора на улицата, но не водят навън от творения кръг.

Хората могат да печелят протести. Да постиг-

нат много повече от закъсняло увеличение на заплатата или временно отлагане на незначителен закон. Могат да принудят управляващите да се подчинят или да се изобличат като банда мутри, ограбвачи с насилническата. Историята е показала, че митингите и стачките са добро средство за борба, когато са добре подплатени идейно и организационно. Но за това трябва нещо повече от кураж. Трябва идейна яснота и умение за организиране, с каквито стадото не разполага.

Не можем да внесем кураж – това е нещо, което трябва всеки да намери у себе си. Не можем да внесем и организация – нямаме сили за това. Но можем да занесем идею.

По технологията на протестите можем да предложим изпитани методи. Да не се прави компромис с исканията на протестиращите – нали „цялата власт произтича от народа“. Да се търсят и други пътища за „убеждаване“ – едва ли разхождането където ни позволяват е най-удачната форма на протест. Да се постави ясно въпросът „държава срещу хората“, вместо въпросът за съвестта на отделните политици.

Всичко това изостря борбата – протестиращите ще го разберат и някои ще се отдръпнат. Други обаче ще прозрат, че това е единственият начин „народът да бъде суверен“, дори и по някой незначителен въпрос.

Най-будните ще запитат: „А след протеста, какво? Вие сами казахте, че така няма да си решим проблемите. Какво да направим тогава?“ На този въпрос ние нямаме отговор. Не знаем как можем да помогнем на хората да разрушат държавата, която днес изглежда много повсепроникваща от когато и да било. Не знаем как днешното стадо на апатични, затворени в себе си индивиди ще се превърне в общество от задружни и свободни хора. Имаме някои идеи, но нямаме готови отговори. Нямаме ясна, точна и убедителна програма за социална революция.

Трябва ли да бягаме от питащите, защото не знаем отговора? Трябва ли да подминаваме хората, за да не ни задават неудобен въпрос? Не! Анархизмът има отговор за всеки, който пита с открито сърце. На въпроса „А след протеста, какво?“, нашият отговор е „Ела, ще измислим заедно!“ •

Златко

РЕДАКЦИОННО СЪОБЩЕНИЕ

Уикилийкс в Биволъ

На адрес www.bivol.bg нашите приятели и читатели, които ползват интернет, могат да намерят сайта „БИВОЛЪ Съ рога напредъ“. Неговите организатори във Франция са се договорили с Уикилийкс (Асанж) за превод и възпроизвеждане на всички „секретни“ документи на Държавния департамент на САЩ, които се отнасят за фигури от политическите, финансовите и икономическите „елити“ у нас. Те представяват доклади и шифрограми на редуващите се американски посланици в София и са построени върху сведенията на „добре осведомени“ източници от тяхната агентура в Република България. Единственото условие, което Асанж им е поставил, е едновременната публикация на документите в превод и в оригинал, за да има контрол и избягване на манипулации на текстовете.

Сайтът има 7 (седем) рубрики на български и една на английски. Българските рубрики са „Б“ като Бивол, където се представени най-важните материали от останалите шест рубрики: ПОТЕРЯ (разследвания), НА ПРИЦЕЛ (коментари), ОКОТО НА БИВОЛА (анализи), РОГА И КОПИТА (хумор и сатира), ИЗ СТРАН-

СТВО (новини от чужбина) и Уикилийкс България, в която рубрика са публикувани вече преводите на около 10% от около 1600-те документи на държавния департамент и специалните на САЩ, отнасящи се до българските афери, „бизнес“ дела, мафия, организирана престъпност и връзките им с политическите „елити“ (включително премиерите, президентите, партиите лидери и другите отечествени гангстери).

По наша преценка четивото на сайта е важно за разбиране на обществото, в което живеем, и за по-доброто ни информиране, тъй като нашата окаяна, цензурирана и зависима журналистика е затлачила всички извори и по-скоро дезинформира своите жертви. За тези от нашите читатели, които не могат да ползват интернет, от следващия априлски брой в „Свободна мисъл“ ще открием „Страница“ или „Колоната на Бивола“, в която ще публикуваме частично или изцяло най-важните от наша гледна точка документи и материали на сайта. Както личи от следващата кореспонденция, вече имаме съгласието на неговите автори за тези публикации.

» » » продължава на страница 12

ВЪРЖИ ПОПА

Църквата и Държавна сигурност

Съобщението на „Комисията по досиетата“ на политическата полиция на Н. В. Борис III и на болшевишката диктатура (ДС) за архиереите на Българската православна църква (БПЦ) е „емблематично“ в много отношения, както е прието да се казва днес.

От 14 владици (включително патриката Максим) 11 (единадесет) са били доносници на поне три от управлението на „бившата“ ДС, които сега са замаскирани като разнородни „демократични“ полицейски служби, поставени под различни шапки (на президент, на вътрешно, военно, финансово, правосъдно и т. н. министерства), с оглед по-доброто замитане на следите от престъпленията. Въпросните управления на ДС са: ПГУ (на шпионажа), ВГУ (на контрашпионажа) и прословутото Шесто управление (за борба с остатъците от „контрареволуцията и идеологическата диверсия“). Поредният непълен списък от доносниците на „светия синод“ предизвиква яростните реакции не само на висшите кешиши/клирици. Към тях присъединиха своя възмутен глас колеги като източноправославният „Гоце“ Първанов и ред бо-

гослови, културолози, историци, политици и набожни мулти-бизнесмени.

Всъщност беше съобщен един всеизвестен и неверен факт

Всеизвестен, защото още „Комисията Тамбуев“ съобщи за „дяго“ Калчик или Калтак, че е бил доносник на Шесто, а из така нареченото „велико“ народно събрание се разнасяха фотокопия от разрешителното, изгадено на светиня му от ДС, да носи... револвер. Големите „разкрития“ обаче излязоха на бял свят при следващата „Комисия Андреев“, чиито неофициални новини бяха размножени от някои медици. В „Труд“ от 15 март 2001 г. например, в статиите на Диана Петрова и на ст. н. с. Дилан Николчев, между многото „пикантерии“, се съобщаваше, че „за висшата йерархия на БПЦ се очакват разкрития за 100% от водачите ѝ“. За да не бъде оповестен официално попският резил, който цял „га взриви спокойствието на църквата“, правителството на един друг благочестив християнин – г-н Симеон Сакскобургготзов, по нареж-

дане на господарите „Му“, побърза да закрие въпросната комисия и да анулира съответния закон, още повече, че само след няколко месеца, встъпвайки в длъжност, Симеон 2 щеше да целува ръката на... Максим при клетвата си в НС.

Оповестеният гнес „факт“ е неверен, защото не е взето под внимание, че главата на БПЦ (а, както се знае, рибата се вмирихва от там) е агент на „бившия КГБ“ (Максим е московски „възпитаник“). Друг един „дяго“ – Николай, – когото готвят за приемник на днешния патрика и който също бил с чисто госие, заяви че „отварянето на досиетата е намеса в делата на светата ни църква“. (Както е известно, досиетата на активистите от днешните „демократизирани спецслужби“ агенти, са „забронирани“ и не подлежат на разсекретяване.) А „дяго“ Калтак си призна чистосърдечно, че „не е извършил никакъв грях пред бога, тъй като всяка власт била дадена от него...“

Дотук нищо изненадващо или сензационно. От хилядолетия насам се знае, че чернокапците са една от трите власти (политическа, икономическа и духовна), които ви-

наги са били неразделни, въпреки Монтезкьо и „Духът на законите“. При това в католицизма, папската и кралската власт са си отнемали първенството и разменяли местата, като в течение на повече от хиляда години римският папа е можел да благославя, назначава или отлъчва представителите на „светската власт“. В света на източното православие – „византийската воня непорината“, както неприлично се е изразил нашият Ботев, – църквата винаги е била слугиня на държавата. Така че шумът, вдигнат около днешните „разкрития“, е най-малкото учудващ. По-интересно е другото, което официалните гласове премълчават:

- Само неколцина попчета от дълбоката провинция вдигнаха глас с искане за нов църковен събор, който да отстрани доносниците от клира, но и той остана глас в пустиня. Навярно тези блудни синове на „светата ни църква“ ще бъдат уволнени, защото в нея има йерархия, строга от казармената, а на върха ѝ доносниците имат „живковото болшинство“ (от 99,99 %).

- „Сплотеното мнозинство“ от паството или енориашите, посрещна „новината“ с одобрение на поведението на своите „духовни пастири“ и с оправдание, защото те доносничели за благото и за съхранението на църквата „в онези тежки времена“. Други търсеха благопристоен отговор в богословието и каноническото право или мълчаха срамежливо, но най-много бяха тези от верующите, които се правеха на безразлични към „неща, които не ги засягат“.

Понеже според официалната статистика далеч преобладаващото мнозинство от представителите на българщината са „православни скотове“, пак по изрза на заслужаващия да бъде низвержен за вечни времена в „Геената огнена“ Ботев, то въпросът, който поради тези масови реакции застава неумолимо пред нас, е дали наистина – както се осмеляват да твърдят някои жалки безбожници, безродници, безотечественици и отрепки – „храбрият, трудолюбив и богобоязлив“ български народ се състои само от доносници? •

Георги Константинов

ВЕКЪТ НА КАПУТАЛИЗМА

Капитализмът на 21 век

ИЛИ КОЛКО ПЪТИ ИМАШ ПРАВО ДА ОТЛАГАШ СРЕЩАТА С РЕАЛНОСТТА

» » » продължава от миналия брой

Робството през 21-ви век

През месец януари тази година името „Фокскон“ често се спрягаше в световните медии в заглавия като „Протест с „масово самоубийство“ във Фокскон – фабриката-производител на Епъл“, „1 милион работници, 90 милиона айфона, 17 самоубийства – кой е виновен?“, „В Китай човешката цена е калкулирана в един айпад“ и пр. Историята едва ли има нужда да се обяснява на дълго и нашироко. Китайската фабрика, произвеждаща най-модерните „джаджи“ на пазара – „киндъли“, „плейстейшъни“, „айфони“, „айпади“, „ексбоксове“ и пр. – 1,2 милиона работници в общезития с по 8-10 копки от винкел в стая – най-често без да знаят дори имената на съквартирантите си – сглобяват на ръка – и на крак – по една дребна частица 5200 пъти на ден (понякога „денят“ е 35 часа без прекъсване), за 31 цента на час, без право да разговарят помежду си, без право да ходят до тоалетната без разрешение от надзирателя, а ако се опитат да организират синдикат, присъдата е 12 години затвор. Популярни-

ят американски телевизионен водещ Джон Стюарт запита: „Каква е разликата? В затвора поне няма да бачкаш в тази адска фабрика“. Разликата, разбира се, е че стотиците хиляди работници са отишли там, за да пращат трохите, които получават, обратно в селата, от които са дошли и където мизерията в годините на китайското икономическо чудо не е по-икономически чудна от мизерията през останалите хиляди години на поднебесни и всякакви други империи. По-големите оптимисти са се надявали, че със заплатите във високотехнологичните цехове ще могат да живеят един ден по-приличен живот. Разочарованието обаче неминуемо настъпва след като осъзнават задънената улица, в която са попаднали. Самоубийствата във фабриката зачестяват дотолкова, че собствениците опъват мрежи под прозорците в общежитията, за да улавят самоубийците. Въпреки това процентът на самоубийствата във Фокскон е по-средния за Китай, както за градските, така и за селските райони. Разбира се – тези работници все пак имат „осигурени работни места във високотехнологичните отрасли“ – мечтата на съвременните

икономики не само на изток, но и тъдява. Можем спокойно да си представим какво е положението в онези места, които не ни пускат по CNN.

Плющето на парите

Никакви приказки за социални и икономически права не могат да заглушат шума на парите. Независимо кой е на власт – капиталистите отгрясно на Тихия океан или „комунистите“ отляво. В нашия случай двата щамса са „уважавани бизнес партньори“. Има ли власт и пари, винаги ще има плантации и роби. Щом „излизат сметката“. Капитализмът е просто последната рафинирана форма на робството. Рафинирането е онова, с което днешните индустриални робовладелци се надяват да отърват кожата, когато един ден бъдат наречени с истинските им имена – собствени и фамилни. Под „рафиниране“ изобщо не трябва да разбираме някакво подобряване на условията на труд, а просто преместване на индустриалните плантации на най-евтините за това места. По официалната статистика гнес броят на робите – класически роби, в античния смисъл – в света е най-висок за цялата човеш-

ка история – между 12 и 27 милиона – разбира се, изнесени на удобни за целта райони като Южна Азия и Африка, в които журналистически крак рядко стъпва, без да бъде настъпен. Когато Азия стане „неудобна“ и робските фабрики се изнесат в Африка, „цикълът“ ще бъде затворен и географски – първите свидетелства за робството все пак идват именно от Африка отпреди 10 хиляди години, когато някакво либийско племе в Долен Египет поробило бушменските си съседи.

Таблетите и робството

На английски гумата „таблет“ се използва както за модерните преносими компютри със сензорен екран като „айпада“ на Епъл, така и за глинените плочки, на които във Вавилон са били написани законите, осъждащи на смърт всеки помагач на избягал роб.

Както по времето на памучните и тютюневите плантации в Страната на свободата, така и днес робският труд се оправдава с „икономическата логика“. Памукът и тютюнът били „трудоёмки“, та затова „трябвало“ да има роби в Америка. Днешните

електронни гъзни не са толкова „трудоёмки“, но все пак законите на печалбата диктували те да бъдат произведени в страните „с евтина работна ръка“. Тези „пазарни аксиоми“ се тиражират по път и над път и често с тях се укротява и без друго зомбираното население на нашия просветен Запад. Просто казано, ако нещата се произвеждали в „западни“ условия, щели да струват непостижимо скъпо за обикновения човек. Рагвай се на евтиното и целувай ръка на държавата, че още „забранява“ робството в твоя избирателен окръг.

През май миналата година, в статия в месечника „Атлантик“ Дерек Томсън решава да изчисли колко точно печелим от робството или, по-културно казано, колко по-скъпи щяха да бъдат нещата, ако се произвеждаха в Щатите, а не в китайската промишлена преизподня. Като използва калкулациите на станалия нарицателен „айпад 2“, Томсън изчислява, че разходите за труд за един „айпад 2“ в Китай са около 10 долара (9 часа труд при ставка 1,1 долара на час), докато в Щатите щяха да бъдат около 293 долара (при ставка 32,5 долара на час). Съответно, се-

» » » продължава на страница 5

Насилието и революцията

Приписват на революционерите всякакви мерзости. „Вечно са недоволни от живота!“ „Не могат да си намерят мястото сред хората!“ „Не знаят какво искат!“ „Готови са да прежалят народа, за да стане на тяхното!“ Може би най-гнусното обаче е, че са „жадни за кръв“, че „раздават правосъдие“. След което обикновено се цитират милионите жертви на большевизма, „изядените деца“ на революцията и всевъзможните убийства „с добри намерения“, с които е пълна историята.

Лаещите подобни обвинения са забележими с две изключителни качества – липсват им всякакви преки познания върху социалната революция, липсва им и всякаво желание да ги придобият. „Аргументите“ обикновено се изчерпват с повтаряни до втръсване клишета, които чудесно изпълняват ролята си да приспиват гузната съвест на заключилите се у дома еснафи. Няма смисъл да бъдат убеждавани подобни хора – с убеждаване не можеш да изкараш никого на борба. Но надеждата ни не е в тях.

Има и други хора – които слушат, мислят и се учат. Техните глави също са пълни с клишета. Те също са нау-

чени да бъдат еснафи. Но те биха прочели нещо за революционерите, преди да започнат „спор“. На тях казваме – не, революционерите не искат кръв! Не искат насилие! Искат нещо много просто – самоуправление.

Работата е там, че самоуправлението пречи на бандажите. Когато окупираме фабрика, властта отвръща с насилие. Когато бойкотираме монопола, властта отвръща с насилие. Когато не плащаме данъци, властта отвръща с насилие. Когато обаче анархистите се изправят срещу насилието с оръжие в ръка, властта ги нарича „терористи“, „бандити“, „разбойници“, само не и борци за справедливост.

Разбира се, няма борба без жертви – едва ли някой си мисли, че може да се извърши революция, без да се пролее кръв. Анархистите не искат кръв и нямат никаква вина за нея. Вината е на онези, които пазят властта си с цената на всичко. Пред закона всяко самоуправление е престъпление, а всяко престъпление подлежи на законно насилие. Заключените в домовете си еснафи имат „солидни“ аргументи в подкрепа на насилието, стига то да е законно. Някои от присъдите са не-

правилни („Стават грешки!“). Обикновено присъдите са в полза на властта („Да избегнем по-честни политици!“). Пазителите на „реда“ са разпасани („Годините са такива!“), бият когато намерят за добре („Престарали са се!“) и не се интересуват от закона („Така е, като няма ред, само диктатура ни оправя!“). При всичкото това насилие от страна на държавата обаче, те биха заплъли онзи, който вдигне ръка да се пазят („Ако не слушаме полицаите, те как ще възгоряват реда?“).

Богатството на богатите, властта на управниците, цялата хранителна пирамида, в която е натъпкано човечеството, се крепи на изкусни лъжи и насилие. Когато лъжите се изтъркат и когато насилието започва да прозира под тях, тогава на помощ на полицейските палки идват и pistolетите, за да върнат човечеството обратно в подножието на пирамидата. Тогава революционерите, изобличили лъжите, паднали първи в жертва за истината, излизат виновни! А онези, които получават пари, за да бият и убиват по заповед, излизат че просто са си свършили работата и са възстановили реда. Поне в очите на заключените еснафи.

Тук и сега няма да се случи революция. Дори само гумите за нея гразнят уморените умове на хората – по-удобно е да забравиш за насилието. Някой ден обаче насилието ще стигне и до тях. Лъжите няма да изтърпят, маските ще паднат и срещу техните искания за малко по-нормален живот, за кратка почивка от машинния труд, ще застанат палки и pistolети. Тогава и те ще бъдат „виновни“. Заключените еснафи ще кажат „Да би мирно седяло, не би чудо видяло!“ и ще си купят по-голям телевизор. Докато не гоиде и техният ред.

Март 1923 г., Ямбол

Управлява правителството на БЗНС. Войната е отминала, правителството плаща репарации на други правителства, хората са обеднели. „Оранжевите“ активисти са в силата си, кръговете около едрите капиталисти и „царското величество“ точат зъби да си върнат властта, а в страната върлуват всякакви „разбойници“.

От 1917 г. оръжието стои у хората – според Ньойския договор армията е силно ограничена. Стамболийски взема „гениалното“ решение да „прибере“ оръжието (няколко ме-

сеца по-късно, заедно с много други хора, ще плати за тази глупост). Анархистите, разбира се, са недоволни.

Тогава не е имало понятие „законен протест“. Ямболските анархисти разхвърлят позици, говорят с познатите си и свикват митинг. Военните излизат в защита „на законността и реда“. Предупреждават чрез вестниците (те нямат нужда да хвърлят позици), че „кръв ще се лее“, ако има митинг. Въпреки това анархистите дръзват да протестират, даже един от тях се качва на маса да говори на хората.

Военните стрелят. Разбира се, само предупредително – във въздуха, няма да нарушат закона я. Предупредително се стреля, за да знаят „разбойниците“, че ако не се разпръснат с добро, ще се стреля и на месо – съвсем законно и в името „на реда“ (или може би тогава са му казвали „на Царя и Отечеството“). За да се научат хората, че не може да се правят митинги без разрешението на околийския началник, явно трябва да се произведат няколко трупа с възпитателна цел.

Анархистите обаче са виновни за труповете, защото не стоят като добитък

» » продължава на страница 6

ВЕКЪТ НА КАПУТАЛИЗМА

Капудализмът на 21 век

» » продължава от страница 4

бестойността на един такъв таблет (труд плюс материали) ще „скочи“ от 335 долара (325 долара за части, 10 долара за труд) на 618 долара, ако бъде произведен в „белия свят“. При цена на сребро от 729 долара това ще „свие“ брутната печалба на Епъл от 54% за китайския апад на 15% за американския. Ако все пак приемем, че Епъл заслужава 54% брутна печалба за това безценно чудо на техниката, цената му просто ще бъде 1144 долара вместо 729. По-късно Джон Бригс, друг изследовател, посветил се на същия проблем, уточнява, че цената на труда в САЩ дори няма да бъде толкова висока, защото за елементарните операции по сглобяването, които работниците извършват в Китай, американската ставка е 13,3, а не 32,5 долара на час. С други думи, ако произвеждаше таблетите си в САЩ и ги продаваше на същата цена, брутната печалба на Епъл щеше да бъде не 54%, а 39%. Чистата печалба на Епъл за 2011 г. е малко над 13 милиарда долара. „Блумбърг“ отбелязва, че с тези цифри фирмата се перчи гордо до петролните и газови гиганти Ексон Мобил и Газпром. Финансовите анализатори на Уол Стрийт се подмократ при вся-

ко обявяване на печалбите на Епъл – „не ни останаха суперлативи“ изплаква един от тях. Разбира се, всеки процес се репортаж за адските условия на труд, в които се произвеждат тези „страхотни продукти“, е удавен в изказвания на лъскави и самодоволни костюми, които баламосват американците, че всичко е от розово по-розово, щом шефовете на американците стават все по-дебели, а таблетите им – все по-тънки.

А гали е така?

Не. За хората, които предпочитат да четат книги, вместо да гледат телевизия, нещата с богатството на богатите не изглеждат никак розови и то именно от книгите, писани от същите тези богати или техните придворни книгописци. Автори от типично десния до умерения, но неизменно прокапиталистически спектър, постоянно издават книги с фаталистични заглавия и сценарии за надвисналия капут на капитализма. Шефове на огромни фирми от Уол Стрийт къде по-завоалирано, къде по-директно задават интересни и крайно неудобни въпроси без отговор. Мохамед Ел Ериан е генерален директор на финансовия гигант Пимко, който управлява над 1,3 трилиона дола-

ра. Преди това той работи 15 години в Международния валутен фонд – ако в енциклопедията имаше място за илюстрация под „капитализъм през 21 век“, неговата физиономия щеше да заспи там. В свой материал за Файненшъл Таймс, озаглавен „Кризата повдига закономерни въпроси за самия капитализъм“ от януари тази година, той пише: „Вече четири години след началото на кризата, твърде малко е сторено за смисленото и последователно поправяне на нанесените вреди и за предпазването на реалните жертви, да не говорим за отстраняването на риска от нови скъпо струващи сътресения. Докато това не бъде направено, трудното ще бъде светът да се убеди, че проблемът не е в самия капитализъм“. Ел Ериан говори за друг свят. В нашия свят се излизат стотици милиарди долари в „говорещи глави“ по телевизията, които идеално си вършат работата да го убедят, че проблемът не е в капитализма.

Частичната информация

Една от причините за провалите на институциите на капитализма според Ел Ериан е... „частичната информация“ (в същата статия).

Проблемът за „необходимото и достатъчно“ количество информация, която трябва да се дава на населението, е ключов за всяка диктатура, но в днешната „информационна икономика“ той придобива още по-голямо значение. Затова и проблящите на такива автори са сравнително достоверни – те могат да си позволят лукса да казват истината, дори „публично“, след като плащат на толкова хора да тиражират лъжата. Тяната аудитория в „правилния свят“ – читатели на Файненшъл Таймс, Уол Стрийт Джърнъл, Бизнес Уиук, Икономист и пр. – „е наясно с галаверата“ и знае, че телевизията си върши работата по баламосването на нисшите касты. Помежду си обаче те – по презумпция – имат класовата солидарност да си разменят достоверната информация, защото от това, което реално ще стане, зависи техните парички. Трябва да се знае къде започва да пãри, за да се изнесат бързичко кинтите, преди да са изгорели. Затова и „частичната информация“, за която говори Ел Ериан, едва ли визира „99-те процента“. Проблемът на съвременния капитал – „единият процент“ – е, че продължава да се доверява на собствената си класова солидарност. Десетки хиляди капиталисти по

света разчитаха на рейтинговите агенции и брокерите от Уол Стрийт да им дават „зърното“, а да ръсят „пльавата“ на неподозиращата широка общественост, но останаха изиграни. По-равните сред тях просто решиха да ги ошушкат, като ги водят за носа с купчина измислени или грубо фалшифицирани цифри за ипотечните облигации в САЩ, дълговете на Гърция, цените на недвижимите имоти в Исландия и Ирландия, дефицита на Испания и т. н. Затова автори като Крейг Робъртс, Ел Ериан, Джефри Сакс („Личният интерес без морал води до самоубийство на капитализма“, Файненшъл Таймс, 18 януари 2012 г.) и десетки подобни напоследък пишат повече или по-малко песимистични сценарии за „капитализма“, „демократията“ или просто „Америка“, но, разбира се, не търсят тяхната замяна с някаква справедлива система на всеобщото равноправие. Те просто се опитват да намерят „посткапиталистическия“ начин да запазват богатството и начините за неговото натрупване. Човешката история им предлага изобилие от гадни варианти, описани достатъчно добре от Прудон в „Що е собственост?“, но по-амбициозните от тях търсят и свои. •

А. Ванчев

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Насилието и революцията

» » » продължава от страница 5

на поколение. Не чакат да проверят дали следващият изстрел няма да бъде в тълпата. Не правят комисия за разследване дали военните наистина са стреляли във въздуха. Не пишат петиция до арменския поп, с оплакване от полицейския произвол. Те „бъркат“ под грехите си и вадят пистолети“. Започва престрелка, която продължава из града до късно вечерта.

Според тогавашните вестници резултатът е един убит и десетки ранени войници, един убит търговец и неизвестно колко случайно ранени „мирни граждани“ – всичко това е записано на сметката на „разбойниците“. Самите „разбойници“ са преследвани по улиците, по домовете им, в околностите на града като бесни кучета. На другия ден жангармерията официално е „спасила гражданите“ от 11 „бандити“ (единият е 14-годишно дете, завинаги излекувано от „недоволството“ си). За няколко месеца „излекуваните“ стават 32.

„Хак им е!“ ще кажат еснафите. „Да би мирно седяло, не би чудо видяло.“ Удобно ще забравят, че точно така са говорели, когато през април 1876 г. „лудите глави“ са тръг-

нали да събарят трона на падишаха. Днешните еснафи кичат „учрежденията“ с портретите им, за да преглъщат полеко собствената си низост. На тези портрети от „лудите глави“ са останали само „главите“. Всяка „лудост“ е неудобна, вредна и... „незаконна“.

Какво трябваше да направят анархистите в Ямбол? Да не излизат на митинг и да си гледат телевизора? Или да излязат на митинг, но като дойдат полицаите, да си се приберат по къщите и да си гледат телевизора? Или да си правят митинга, докато полицията започне да стреля, тогава да се приберат по къщите (който убит – убит, такъв му бил късметът) и да си гледат телевизора (докато дойдат да ги приберат в участъка „за проверка“)? Или като почне армията да стреля, да проверят дали наистина е стреляно във въздуха, дали няма някой убит, пък ако няма, да се приберат да си гледат телевизора? Пък ако има убит, ако жангармите са си „превишили правата“, едва тогава да почнат да стрелят? Тогава вече спокойно ли ще ви бъде? Ще ги оправдаете ли за „насилието“? Ще им закличете ли портретите по стените на „учрежденията“ си?

Те нямат нужда от вашето оправдание. Те са хора, които са вярвали, че постъпват правилно и са платили за вярата си. Не са тръгнали да убиват никого. Искали са хората да запазят оръжието си, за да се пазят от изпълненията на войската (както става ясно съвсем скоро същата година – имали са пълно право). Не са виновни за насилието, чиито жертви са предимно те. Били са поставени в ситуация, в която е трябвало да бранят живота и принципите си или да пълзят на вярата си и да се оставят на милостта на един враг, който е показал неведнъж, че е безмилостен.

В тази ситуация ги поставя властта. Днешната държава претендира, че е носител на божествена справедливост и всеки, който се изправи срещу нея, е предстван като дявол. Всички мерки срещу него са морални, стига да са законни (одобрени от държавата), а неговите действия са неморални, когато са незаконни (неодобрени от държавата). В рамките на този фалшив морал, властта може да оправдае всяко насилие срещу „престъпниците“ и дори да им припише вина, задето са гръзнали да я преизвикат.

Но „не е луд който яде зеленика, а който му го дава“. Така „мъдруват“ еснафите, заключени по домовете си, мечтаещи да се наместят на по-топло местенце около държавната софра. Насилието на властта е насочено срещу тях – смачква ги, парализира ума им, убеждава ги, че нямат друг изход, освен да се примирят. Кара ги да намразят всеки, който открито ги призовава към борба. Пречупени, лишени от достойнство и вяра в хората, те са истинската причина за насилието. Защото, ако преодолеем страха си, ако се изправят дружно, не би имало кой да излезе да защитава властта с насилие.

Историята е пълна с епизоди на насилие, за което, разбира се, „виновни“ са бунтовниците.

73 г. пр. Хр., Капуа – група гладиатори начело със Спартак въстават (според тогавашните медии – „опустошават и плякосват“), в което загиват десетки хиляди техни събратя, без да броим „мирните римски граждани“. Заловените 6000 роби са разпънати на кръстове, задето са предпочели да воюват за свободата си, вместо да се колят взаимно.

1936 г., Барселона – военната хунта кротко си прави

държавен преврат, докато анархистите „разпалват гражданска война“, за да я спрат. Оръжието е в казармите. За да го вземат, анархистите влизат вътре. Разбира се, кръвта на младежите, които са се престарали „в защитата на Царя и Отецеството (а в Испания сигурно и на Църквата)“, е писана на сметката на организирани работници.

1994 г., Чиапас – сапатистите вдигат оръжие, за да изгонят корпорациите, съсипващи земята им. Кротки чиновници с бяла или синя якчица се оказват попаднали на грешното място в грешното време. „Вина“ за това носят, разбира се, бунтовните индианци и техните „подстрекатели“, а не правителството, което ги е докарало дотам да заложат живота за земята си.

2008 г., Нигерия – местни „пирати“ отвлечат петролни танкери, за да „просят пари“. Причината – в страна, която е на 8-мо място в света по износ на петрол, 70% от хората официално живеят под линията на бедността (за сравнение, в България те са 22%). Но корпорациите, които ограбват страната, и правителството, което им служи за бухалка, не може да бъдат виновни. Виновни са онези, които са рекли „Стига!“

Златко

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Революцията и насилието

ОТГОВОР НА „НАСИЛИЕТО И РЕВОЛЮЦИЯТА“ НА ЗЛАТКО

Да, на революционерите приписват всякакви мерзости. В това число и деянията на контрареволуционерите, каквито са болшевиките. При все това, всевъзможните убийства „с добри намерения“ се извършват всеки ден – например увеличаването на цените и сметките ще принудят болни и възрастни хора да спестят от лекарства, а здравите ще се хванат на още повече работа – докато не си изгубят здравето.

Да, има хора, които слушат (но дали чуват?) и мислят (но мислят в меките катедори „вълкът – сит, агнетата – цяло, а всички яйца – от щастливи кокошки“).

Не, ние не казваме, че „не искаме кръв“, че „не искаме насилие“. Революцията е насилствен акт за отстраняване на старото. Старите отношения, старите правила и, уби, отделни стари муцуни. Именно самоуправлението ще им поиска сметка за стореното – споменатите тихи убийства чрез цени на животоподдържащи стоки и услуги. Същото самоуправление ще постави пред бандитите (политици и бизнесмени) въпроса ребром: *ти, господин Сульо Пулев, какво направи (или не направи), та*

умряха тези и тези хора? Плащането на сметката от господина е възможно – както преценят съветите на свободните хора – да стане с кръв – за възмездие. Инак за каква справедливост ще говорим?

Окупирването на фабриката – да, ще срещне държавно насилие. Но нима „мирната“ работа в същото предприятие не е насилие? Забод „Зебра“ в Нови Искър се знае в околностите като място на най-много починали работници от рак – и то хора под 40-50 години. По заповед на дирекцията колегите им не могат да влязат в завода, защото на порталата. Така че насилието вече е в ход. На терора на държавата всеки е свободен, не според официалните закони, а според нормалната човешка етика, да отвърне със същото. Стига да го стори срещу конкретните виновници. Протести, оплаквания, искове в съда – дори да постигнат нещо, те санкционират единични екземпляри, без да засягат системата, която ги поражда.

Не мисля също така, че дело на революционерите е да „изобличават лъжи“. Това е задача на просветителите (ако наистина носят просве-

щение, сиреч хвърлят светлина върху тъмните страни на живота, вместо да бъдат мъгла от илюзии за компромисите с вълците, агнетата и яйцата от щастливи кокошки). Революционерите действат. В това е разликата. При революционера словото и делото са едновременно акт.

Упованието, че „някой ден насилието ще стигне и до тях“, също е илюзорно. Насилието на държавата и капитализма е като постоянен фон. Това, че доста на брой хора са претърпнали, е друга тема. По този повод един от върлите противници на анархизма като идея за лична и обща свобода е казал: „Някои люде проумяват истината чак когато тя ги смаже“. Е, никога не е твърдял, че Бенито Мусолини е бил глупак – само в евтините филми и книги злодеят е умствено изостанал.

Бедата на ямболските анархисти, да ми прости паметта им, е че „бъркат“ под грехите си и вадят пистолети“ твърде късно, чак когато по тях е бил открит огън. Нерешителността за необходими действия е сложила край на много революции. •

Васил Арапов

„Защо го наричат „класова война“ само когато ние отвърщаме?“

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Пропуснатите звездни мигове – 2

» » продължава от миналия брой

– Като слушам гемоничните ти слова, ми настръхват косите и се питам не си ли луд! Но все пак, да чуя! За какво ти е Кириленко? Какво ще правиш с него?

– Най-напред ще трябва да го откараме на тайно и недостъпно място. Например в пещерата при твоеото лозе край испанската граница.

– Пилотът на хеликоптера нали ще знае къде сте, ще го убиеш ли, за да мълчи?

– Не. Там, където ще кажа да кацнем в Пиренеите, ще трябва да ни чака кола с наши приятели. Предварително, чрез радиовръзката на хеликоптера, ще предупредя, че всеки опит да бъдем проследени ще завърши... летално за „високопоставения гост“. След като кацнем, ще запалим хеликоптера и ще пуснем пилота да си върви по живо, по здраво, но с белезници на гърба...

– А после?

– После ли? После, в течение на два месеца, Кириленко „ще говори за своята престъпна дейност и тази на участниците му от Кремъл“. Всяка нощ сензационните му показания ще бъдат предоставяни на медиите, придружени от изложение на наши-

те позиции по всички социални и интернационални въпроси, както и нашите програмни искания и стратегически цели. Така мисля, че за тези два месеца ние ще можем да направим пропаганда на нашите идеи пред четири милиарда души, колкото не бихме могли да постигнем за 4000 години с всички вестници и списания, с които разполагаме в целия свят, включвайки в това число и „Нашия път“, за който ти ме караш да пиша статия за Апостола...

– А Кириленко, какво ще направите с него, ако това, което си измислил стане, колкото и невероятно да е?

– Той е последната ни грижа. Мисля, след като изцедим всичко от него, да го оставим някъде през нощта по прашните селски пътища и да съобщим да си го приберат. Той ще има правото на избор: да се прибере „на родину“, където ще приключи земния си път с куршум в тила, отправен от властващата

мафия, заето е нарушил закона на Омертата, или да стане емигрант като нас. Е, не точно като нас, защото няма да отиде на постройките, а ще си пише мемоарите, за които ще му платят милиони. Както виждаш, планът ми е съвсем хуманен и няма нищо общо с непрекъснато заклеявания от теб тероризъм...

– Това, което ми разказваш, е невъзможно! Тук трябва професионалисти и то от най-висока класа.

– Ами кое ни пречеше да ги създадем, бе?

Тук вдигнахме рамене, мълкнахме и двамата, след което Хаджията предложи да отидем да вечеряме при Мадлен, но аз отказах, защото бях преуморен и поисках само да телефонирам в Б. Хаджията подхвърли:

– Няма ли да се ожениш, та да си седнеш и ти на задника, като всички ни?

... Вместо да се обяснявам, набрах телефонния номер и попаднах на Катрин. Питам я ще има ли утре път към Париж, защото искам да я видя и говоря за една важна работа. Отговори, че е съгласна да се обади в квартирата ни следобед, преди вечерната служба в църквата на „нагворие“ на улица Крима. След като и това беше уредено, излязохме заедно с Хаджията и се качихме на метрото. Където той слезе на „Барбес-Рошеуар“, а аз продължих до Гар дьо Л'Ест и от там по линията Пон дьо Севр се прибрах. Беше станало късно, Бекяра беше заспал...

Събота, 7 февруари

Въртя се в леглото си... Моята единствена „утеха“ е, че и по времето на Диоген е било

» » продължава на страница 8

ВЕЧНА ДРУЖБА: ДЪРЖАВА И ПРЕСТЪПНОСТ

Организираната престъпност от птичи поглед

Броят на организирани престъпници е равен на броя на лицата, охранявани от МВР и от различните спецслужби, от „частните“ полици, охранителните и застрахователните групировки, които надвишават по численост държавните.

Те знаят какви страдания, лишения и унижения причиняват на народа, както и на отделни групи и индивиди от него, поради което си пазят кожата срещу вероятността някои „луди“ да я надуят или да им смачкат фасона с по-примитивни средства като цепеницата например.

Към организирани престъпници следва да се прибавят и самите „охранители“. Ако в деня на гнева не преминат на страната на народа, те могат лесно да станат жертва на собствената си ленивост и глупост по силата на принципа „покрай сухото гори и суровото“.

Организираната престъпност има пирамидална структура с един или няколко върха, в зависимост от броя на клановите и групировките в шестте власти: законодателната, изпълнителната и съдебната (по Монтезкьо) + паричната, мафията и четвъртата власт, към която принадлежат по-големите от храмовете и

учебните заведения. Статутът на последните три власти (пари, мафия и медии) не е регламентиран конституционно, но това не ги прави по-малко значими от конституционните. Коя от тези шест власти ще доминира в класовото общество зависи от епохата, мястото и „историческия момент“ на тяхното упражняване. Макар понякога да влизат в остри конфликти помежду си (при разделяне на плячката), общо взето между тях царява пълно „морално-политическо единство“ във войната им (явна или тайна) срещу „нишките класи“, върху чийто труд, духовна и материална мизерия те паразитират и охолстват. Господарите са „класосъзнали“, че действителното им разделение и противопоставяне може да разбуди спящата в плебса „хидра на революцията“ и да завърши летално за всички организирани престъпници.

Ако разглеждаме организирани престъпност като една голяма банда (по свети Августин), отговорността на нейните отделни „дейци“ не е еднаква. Тя зависи от йерархическата им позиция върху стълбата на **тоталната власт**, която обединява в себе си изброените шест.

Приказките за борбата на държавата срещу организираната престъпност са от лукаваго, тъй като тя е нейният гръбнак. (Ще бъде преувеличено, ако говорим за мюзък). Затова, вместо да посегнат към нейните босове, институциите залавят някой кокошкар или провъзгласяват арестуваната попова лъжичка за „октопод“ и хвърлят прах в очите на лековерните си мющерии, които от столетия очакват справедливостта и възмездието да ги сполетят „отгоре“, тоест от върховете на същата тази едра и свръхедра престъпност. Шестте хилядолетия политическа история на човечеството представляват един километричен „обвинителен акт“ срещу държавните и частни престъпници. (Едно, във висша степен, изкуствено деление.) В този акт, между другото, са вписани 15 000 „мамки“ и големи войни, взели стотици милиони, ако ли не и милиарди човешки жертви и предизвикали глад, мизерия, разрушения и опустошения, които далеч надхвърлят всички природни бедствия от появата на човешкия род до днес.

Въпреки заканите за „нулева толерантност“ организираната престъпност,

схващана в горния разширен смисъл, използва, поощрява и разгласява ежедневно чрез „четвъртата власт“ най-патологичните прояви на битовата престъпност, с която в условията на пазарна демокрация „елитите“ тероризират населението, вместо с „организираните на пролетарската диктатура“. По този начин големите престъпници същевременно отклоняват вниманието от себе си, камуфлирайки своите несравнимо по-тежки престъпления. При нужда те могат да посочат, да арестуват и дори да накажат някои от гребните крадци, превръщайки ги в „изкупителни жертви“, за да докажат своята необходимост за възтържествуването на справедливостта. („Правовата държава“ задължава.)

Разбира се, никои от съвременните „научни институти и учени“ не се е занимавал, нито има намерение да се заеме сериозно с изследване и установяване на стойността на ежегодното извършваните престъпления, която представлява лъвският пай от СБП (Световния брутен продукт). Вън от вниманието на многоучените господа от университети и институти остават и изчисленията на узаконените

загуби, които носят „нишките слоеве“, вследствие на алчността, безскрупулността, наглостта и коруптираността на организирани престъпници с тяхната бюрократична организация на обществото, експлоатацията на наемния труд, данъчната политика и т. н.

„Така е било и така ще бъде“ казва „народната мъдрост“, защото без това зло не може. Такава била „човешката природа“. Но, опиянени от властта и богатствата си, господарите забравят, че освен модерните хирургически операции на генно ниво и тези от времето на г-р Гийотен, съществуват и старите и изпитани методи на всеобщата „война на колибите срещу палатите“ или на Социалната революция – при условие че нейният механизъм бъде разбран от обитателите на колибите. Освен разбира се и знание с какво да се замени сринатото и опожарено старо общество обаче, „санкюлотите“ ще трябва още и да се организират, защото организирани престъпници няма да се разделят тихо, мирно и безкръвно със „славата“, привилегиите и сладкия живот, които им гарантират техните преторианци. •

Феранте Пала

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Пропуснатите звездни мигове – 2

» » » продължава от страница 7

същото... Само че ме е срам и съм безпомощен. За акциите, които могат да разтърсят света, един войн не стига! Заех се с нещо по-земно, да приготвя една голяма тенджерата с леща... След около два часа това ми занимание беше прекъснато от „графинята“. Уговорих я за утрешния неделен ден да ме заведе с колата си до Бурже, поради голямото ми желание да видя как протичат „мероприятия“ на тукашната компартия, която беше най-голямата в Европа след италианската. Тя нямаше нищо против. Каза, че ще дойде да ме вземе преди 9 часа. Митингите започваха след 10. Поканих я на готов кекс с кафе, но тя отказа – тези храни не били здравословни. Докато разговаряме за нейната работа, се прибра и Бекяра. Казах му, че ако иска, утре мамзел може да ни заведе да видим как минават тук политическите митинги и му обясних за какво иде реч. За него това беше разностранно и той се съгласи веднага...

Неделя, 8 февруари

Сутринта станах рано, разтърсих съквартиранта и го

питах ще дойде ли с мен на митинга в Бурже. Нужно му беше известно време да се съвземе, след което стана и закусихме. Аз се обръснах, подстригах стърчащите косми от брадичката ми, облякох си вивия си костюм с небесно синята риза, поставах една сиба кадифена папионка, взех си и елегантния бастун и заприличах на социалист от края на миналия век. Бекяра беше облечен като за работа, сложи си само един нов панталон, с който се беше снабдил от „пазара на бълхите“, на Клинянкур. Бяхме готови, в очакване на госпожицата. Взех несъстоялия се свинар със себе си, не защото можеше да ми бъде полезен в „работата“, но ми трябваше като свидетел пред Хаджията, който иначе можеше да си помисли, че фантазирам или че... провокирам.

Точно в 8:30 часа разжалваната графиня позвъни. Без да се бавим, слязохме и се качихме в колата ѝ, която тя беше паркирала под прозорците ни на Авеню де Версай. По улиците в неделния ден още нямаше движение, минахме през града, избягвайки обичайните парижки загръствания, и го напуснахме през Обервилье, след което прогължихме на северозток, заобиколихме градчето и прис-

тигнахме на летището в 9 часа и 10 минути. Макар че имаше още близо час, партияци и любопитни бяха започнали да се събират. Мамзел гарира колата в определенения за целта паркинг, след което се разходихме сред хората. Видях улицата, по която щяха да пристигнат колите с делегатите на конгреса и техните гости. Те ще слязат пред входа, откъдето водеше път за залите, в които щяха да се състоят митингите. Разстоянието между двата пункта беше не повече от стотина метра. Постепенно около тоя път започнаха да се събират на купчини млади хора. Това бяха френски комсомолци, които щяха да охраняват „вождовете на европейския пролетариат“. В десет часа комсомолците се бяха строили вече в три редици от двете страни, прегърнати през рамене, образуваша жив „тунел“, известен ми още от червенково време, през който щяха да минат височайшите гости и техните домакини, защитени с телата на младите. Откъм пътя се загаде първата група, в която един до друг вървяха Марше и Кириленко. Нямаше време да разсъждавам, приближих се, оставайки заг себе си двамата и потупах с

ръка презърналите се комсомолци. По лицето ми беше изписана най-невинна усмивка и казах „Прашу прашчение!“ Мислейки, че съм съветски другар, който е сбъркал пътя, те ми отвориха пролука през живия плет от тела и аз влязох в тунела, точно когато първата делегация отминаваше. Заг нея идваше на около 15-20 метра следващата. Ускорих крачка и се залепих за водещата група, бях на около метър от „тавариш Кириленка“. Моята поява не направи никому впечатление, толкова благопристойен беше външият ми вид. След по-малко от минута приближихме входа за залите. Трябваше да съобразявам бързо. Вместо да вляза с делегацията и да заема полагащото ми се място в деловия президиум, счетох за по-благоугодно да си изляза по същия начин през тройната жива верига, която, докато скандираше приветствията си, ми направи път и аз излязох от тунела. След това се промъкнах през тълпата към мястото, където бях оставил придружителите си. Бекяра, като че ли беше разбрал смисъла на маневрата ми и рече:

– Гоше, ами то човек ако рече, може с отвертката да ликвидира тоя тупан.

Не отговорих нищо и казах на смеещата се глуповато графиня:

– Доидохме, видяхме и сега можем да си ходим, без да сме победили.

Тя отиде да вземе колата си, а Бекяра ме гледеше, очаквайки да му кажа нещо, но аз продължавах да мълча и си мислех, че експериментът можеше да завърши и с известни компликации. Независимо от това какво са си мислили комсомолците, ако изобщо са били способни на това в състоянието на екстаз, в което бяха изпаднали при близостта до „ръководителите на френския и световния пролетариат“, аз доказах, че планът ми не беше фантастичен, тъй като изпълних първата му част. За втората липсваха неколцина мъже.

По обратния път с колата замолех мамзел да ни остави на Порт дьо Клинянкур, благодарих ѝ и се сбогувахме, а ние с Бекяра, минавайки край сергиите на битпазара, се запътихме към пасаж Пенел. Само че Хаджията отсъстваше. Не ни оставаше друго, освен да се приберем и да довършим тенджерата с лещата. •

Феранте Пала

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT участва в правителството

» » » продължава от миналия брой

Достатъчно в това отношение е да припомним и публикуваните в списание „Свидетел“ (в Барселона, през август 1938 г.) признания на Сантилиан:

„Като управници, ние с нищо не сме по-добри от другите и вече доказахме, че нашето участие в управлението послужи само за засилване на държавността и по никакъв начин не увеличи правата на работниците срещу техните паразитиращи политически и икономически врагове“. На друго място той декларира, че трябва да имаме доверие в народа и да му служим, „но ние не можем да служим едновременно на двама господари. Ако сме с народа, ние не можем да бъдем и с държавата, която е враг на народа. В момента, в който заставаме на страната на държавата, може да се каже, че ние сме против народа...“

Заемането на министерските постове от CNT е описано в нейния ежедневник „Солидаридад Обрера“, като „един от най-важните факти, регистрирани от политическата история на нашата страна“, за да продължи, обяснявайки, че: „В настоящия момент, правителство-

то, като регулиращ инструмент на държавните органи, е престанало да бъде репресивна сила срещу работническата класа, по същия начин като държавата, която вече не е организъм, разделящ обществото на класи. С присъствието в тях на елементи от CNT, държавата и правителството ще престанат да потискат народа. Функциите на държавата ще бъдат ограничени, в съгласие със синдикалните организации, за да регулират хода на икономическия и социален живот на страната. Правителството не ще има друга задача, освен да води войната и координира революционното дело според един общ план. Нашите другари ще придадат (по-скоро предадат) на правителството колективната воля на работническите маси, формирана предварително на техните общи събрания. Те не ще защитават ничия лична кауза, а само свободно взетите решения от милионите организирани в CNT работници. Една историческа съдбовна необходимост тежи върху всички неща и тази съдбовна необходимост CNT приема, за да служи на страната, да спечели бързо войната и да попречи на всяко отклонение на народната Револю-

ция.“ (NB: Тия заклинания плющят като шамари по бузите на „анархистите“, приели колаборацията с властта!)

Нека да сравним тези опортюнистически глупости с мненията, които CNT изразява само два месеца преди това в „Информационния бюлетин на CNT-FAI“ (в брой № 31 от 3 септември 1936 г.) и които „Солидаридад Обрера“ повтаря в уводна статия с многозначителното заглавие „Неужността на правителството“:

„Съществуването на правителство на „Народния фронт“ далеч не е необходим елемент в антифашистката борба, а е една вулгарна имитация на същата тази борба. Не е нужно да напомним, че пред „лицето на фашисткия пуч“ правителствата на Каталония и Мадрид не направиха абсолютно нищо. Властта беше използвана само за да прикрие маневрите на реакционните елементи и на тези, на които – съзнателно или не – правителството беше инструмент. Войната, която народът води в Испания победоносно е Социална война; действията на едно умерено правителство, основано върху стабилността и поддържането на класите, не могат да наложат друго поведение в тази бор-

ба, в която основите на държавността са разклатени и в която самото то е лишено от сигурност. Следователно, би било по-точно да кажем, че правителството на „Народния фронт“ не е нищо друго, освен едно отражение на компромиса между дребната буржоазия и международния капитализъм...“

Идеята да се замени това правителство като слаб защитник на статуквото между собствеността и чуждия капитал с едно силно правителство, основано върху една идеология и една „революционна“ партия, може само да забави революционното въстание. Следователно, въпросът не е да знаем дали марксистите ще вземат властта, нито да самоограничим народното действие поради опортюнистически политически сметки и съображения. „Работническата държава“ слага край на революционните действия и поставя началото на едно ново политическо и социално робство. Координацията на силите на народа, организирането на снабдяването с хранителни продукти чрез усилената колективизация на предприятията са от жизнен интерес за постигането на нашите цели. Такава е задачата на деня и досега тя

беше решавана по един неправителствен, небюрократичен, децентрализиран и демилитаризиран начин...“

Много още е необходимо да се направи, за да се справим с тези нужди. Синдикатите на CNT и UGT биха могли да увеличат усилията си, за да постигнат прогрес. Обратното, едно коалиционно правителство със своите политически боричкания между мнозинствата и малцинствата, със своето бюрократизиране, основано върху изборните елити и братоубийствената война, в която са се хвърлили противостоящите политически фракции, е неспособно да подпомогне нашето дело за освобождаването на Испания. То ще доведе до бързото разрушаване на нашите възможности за действие, на нашата воля да се съюзим и до началото на един неизбежен разгром срещу един все още достатъчно силен враг.

Ние се надяваме, че испанските и чуждестранните работници ще разберат справедливостта и точността на взетите решения от CNT-FAI. Да се дискредитира държавата е належаща цел на социализма. Събитията доказват, че ликвидирането на буржоазната държава, от-

» » » продължава на страница 9

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

10 март 1945 г. – началото на погрома

» » продължава от страница 1

на къща на Валтер Агриани, италианец, счетоводител в текстилната фабрика в Княжево, едва ги побира. Сред 103-мата делегати се открояват знаковите фигури на изтъкнати анархисти, участвали активно в съпротивата и борбата срещу фашизма, някои – в гражданската война в Испания, почти всички – преминали през затвори и лагери: Иван Рачев, Иван Недялков, Велко Стоянов-Зидаря, Трухчо Николов, Атанас Стойчев, Манол Васев, Борислав Менков, г-р Таня Василева, Илия Петканов... и още много, всички до един – всеотдайни представители на движението. От моя град, Перник, делегати са дългогодишният политзатворник Димитър Василев Стоянов и Йордан Георгиев, работник, родом от с. Велковци.

Конференцията открива с кратко въстъпително слово Христо Колев-Големия. След него става учителят Кръстю Димитров Енчев, делегат от Св. Врачко, но преди да завърши изказването си, в къщата нахлува въоръжена милиция.

Всички делегати са закарани под конвой в милиционерския участък в Княжево. Остава там, докато пристигнат затворнически камиони,

които ги стоварват в Дома на слепите, превърнат отскоро във временен следствен затвор. Разпределени са на групи от по 15-16 души в шест стаи. Минават дни – 3, 4, 5, – без да получат никакво обяснение на причините за задържането. Разбира се, следва еднотелният протест: гладна стачка. Това силно смущава преди всичко милиционерите от охраната: мнозина от тях са бивши политически затворници, партизани, ятаци, някои имат сред задържаните свои познати, даже бивши съкилийници... Управата отгеля неколцина от арестуваните – Христо Колев, Георги Карамихайлов, Стефан Котаков, Желязко Петков и още 5-6 души, вероятно нарочени като предположаеми побудители на стачката – и ги „преразпределя“ в други помещения, където са затворени фашисти и бивши полицаи. Христо Колев например, след зверски побой, нанесен му от началника на охраната Китов и антуража му, попада в една от четирите стаи, „населени“ с полицаи: групата на поляците в затвора се оказва също голяма, около 50-60 души. Потресени и възмутени от състоянието на Колев след побоя, двамата от тях – Юлийш Демел и Женья Йозеф – му посвещават и по-

гаряват стихотворение, озаглавено „Профанация на Първи май“, може би и защото между-временен празникът на международната работническа солидарност е наближил. Стихотворението започва така (преводът от полски е на Атанас Герчев):

Богат и огромен, светът ни привлича
и силно зове ни природният чар.
Но нашия поглед решетка просича
и пази ни нов тъмничар.
Каква „свобода“ на света ще дарувате
и как би ни светил „червеният“ май,
когато терор и безчинства бушуват
и тръпне в смут родния край!

Също може би „в чест на празника“ (и отново без никакво обяснение), след 50-дневен престой в Дома на слепите, малко повече от половината от делегатите са освободени. Останалите 46 души са закарани в новия концлагер край Дупница, до шосето, водещо към Бобов дол. Сред тях са Христо Колев, Кръстю Енчев, Манол Васев, Стефан Котаков, Борислав Менков (сражавал се в Испания), Иван Рачев, Велко Стоянов-Зидаря, Атанас Стойчев... (Колебая се дали след светлите им имена да спомена и тези на подлагалите ги на жестоки побои и издевателства биячи-сагисти от лагерната управа, чиито

имена също се знаят: на първо място началникът на охраната Гершанов, управителят Иван Нешев, домакинят Петър Гогов.)

Това е началото на разправата на новата власт с анархокомунистите – довчерашни съратници в антифашистката борба, но всъщност винаги опоненти! При това ерудирани, неподкупни и следователно – крайно опасни. Официално становище за преследването им все още няма; мнозина от тях продължават да общуват с бившите си другари-„партийци“, вече заемащи високи постове. Ще разкажа само един такъв епизод, пак по спомен на Христо Колев. В лагера в Дупница пристига Русу Христозов, по това време най-голямото милиционерско началство в България. Оглежда лагеристите и на мига извиква велинградския делегат Кирил Бакърджиев, на когото заявява, че е свободен. Оказва се, че Бакърджиев, лесовъд, бил главната свързка на партизаните в този край. Арестуван и жестоко инквизиран, не е издал нищо. Всички партизани от района искали незабавно му освобождаване.

Малко по-късно със същия Русу Христозов се срещат други трима другари, на които той казва (Стоян Цолов

твърди, че се е постарал да запомни и цитира думите му дословно): „На партията е ясно, че ако ви дадем свобода на агитация и пропаганда, вие ще станете сила, с която никога не можем да се справим. Това определя отношението към вас.“

Ето и цитат от изказване на Цола Драгойчева пред партиен пленум: „Ако дадем на анархистите свобода на организация, пропаганда и печат, всички наши революционни кадри ще отидат при тях.“

Така, през 1945 г., новата власт още не е достатъчно уверена, още народът не е достатъчно погладен, още е рано за разправа с анархистите, въпреки настойчивия пример на сталинистите. 1948 година престои.

През 1945 г. даже изпратените в лагер делегати на не състоялата се конференция биват освободени след някой друг месец. Поискано им е „само“ да подпишат декларация, че се отказват от „фашистката си дейност“! Разбира се, нито един не подписва абсурдната декларация. Те винаги са били антифашисти, но и антисталинисти. И винаги – свободни хора.

Нека ги помним. Да помним и 10 март 1945 година. •

Александър Наков

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT участва в правителството

» » продължава от страница 8

слабена от задушаването, е резултат от икономическата експроприация, а не от спонтанното преориентиране на „социалистическата буржоазия. Русия и Испания са живите примери и доказателства“.

Тази важна декларация съдържа всички аргументи, които бихме искали да изложим, за да докажем, че колаборацията с правителството и политическите партии е грешка от всяка гледна точка: от тази на Социалната революция, на въоръжената борба, на революционната тактика и принципи.

Независимо от всичко, което апологетите на колаборацията могат да кажат, събитията – от епохата на „Военното правителство“ на Ларго Кабалеро до „правителството на победата“ на Негрин, довършено от позорната капитулация на Каталония, ликвидиранието на правителството на Негрин и оттеглянето на сталинистите от Централна Испания преди крайната капитулация – потвърждават всеки детайл от анализа, съдържащ се в историческия документ, който цитираме.

Какво провокира резкия завой, който няколко седми-

ци по-късно довежда CNT-FAI до министерските кресла, и в каква степен членовете на организацията са отговорни за това тотално изоставяне на анархистическите принципи и революционната тактика?

CNT и политическите действия

От своето начало CNT винаги е имала своите политикани, своите демагози и своите вътрешни „идеологически“ кризи. Няма съмнение, че всичко това пречи на Конфедерацията, но не повече, отколкото на всяка друга организация. В действителност величието на CNT е в нейните бойци от базата. Макар че Организацията не успява да попречи на появата в на политически вождове в своите редове, тя винаги съхранява един дух на независимост, роден от нейната децентрализирана структура, и един революционен дух, който се съпротивлява ефикасно на усилията на реформаторите и политиканите в нея. „Вътрешните“ кризи в едно революционно движение не винаги са вредни. Всяко движение и особено едно масово движение, което не се е превърнало във вкаменелост, трябва да подлага ви-

наги на дискусия своите идеи и своята тактика. Движение, в което винаги има еднотелност, общо взето се състои от овце и овчари. Не че в CNT няма желаещи да станат овчари, особено след 19 юли 1936 г., но въпреки многото злини, които причиняват на революционната кауза и на борбата срещу франкизма (предвид специфичните обстоятелства, в които се намира Испания), те не успяват да превърнат бойците от базата на CNT в овце. Ето какво разказва един пряк свидетел на испанските събития:

„Един оратор можеше да изтръгне от пленума едно решение в полза на колаборацията, но дошли на себе си, всички наши другари се връщаха към своите дълбоки убеждения и продължаваха революционното дело. Тези мъже и жени бяха способни както да вземат оръжието, така и да управляват един колектив, да обработват земята, да въртят чука или да ръководят едно местно или синдикално събрание с ясни мнения по практическите проблеми, които имаха да решават.“

Благодарение на тази си мощ и на конкретната дейност на испанското анархистическо движение – в частност на тези активи-

сти, които бяха придобили в синдикатите на CNT опита от дългогодишните борби – анархистическите организации успяха да се развият въпреки възраждането – или поточно, засилването – на държавата и на правителствените партии.“

Другаде същият автор, като разглежда участието на CNT в правителството, отбелязва, че: „CNT в съгласие с FAI реши да влезе в правителството в резултат на един ловък шантаж на Кабалеро: да се засили антифашисткото сътрудничество между класите. Така някои делегати анархисти, станали министри или официални лица от различни категории, взеха задачата си на сериозно: отровата на властта прояви своя внезапен ефект. Спасена беше обаче мощта на испанското анархистическо движение. Имаше хиляди и хиляди калени бойци във всички или почти всички села и квартали на Арагон, Леванте и Андалусия. Почти всички активисти на CNT имаха един солиден опит в практическата организационна дейност в своята професия или в живота на селото и притежаваха висок и безспорен морал. Нещо повече, те притежаваха силно чувство за инициатива.“

Пропастта, която съществува между „отговорните другари“ и базата на CNT и FAI, може да се обясни с два цитата: единият е от книгата на Гастон Льовал: „Нито Франко, нито Сталин: испанската анархистка колективизация в борбата срещу Франко и Сталинистката реакция“, а другият е от „Историята на CNT“ на Пиерац. В заключението към своето проучване на испанските колективи Льовал отбелязва, че представителните активисти като Федерика Монсени:

„...не играеха никаква роля в делото, което описвам в книгата си. От самото начало те бяха погълнати от официалните задачи, които поеха, въпреки традиционното си отвлечение към правителствените постове и функции. Антифашисткото единство им диктуваше такова поведение. Трябваше да премълчат принципите, за да се правят временни отстъпки. Това им попречи да продължат да играят ролята на инициатори. Те останаха встрани от огромната гражданска работа, в която пролетариатът ще може да намери скъпоценни поуки за бъдещето“. •

(следва)

ЗА -ИЗМИТЕ И ХОРАТА

Миражът на постиндустриализма

Представите за отмирането на труда като необходимост се появява у левите теоретици в развитите страни през ХХ век, в епохата на масираното настъпление на капиталистическата индустриализация. Агът на промишленото производство с 15-часов работен ден, затворническите фабрични правилници, сиромашкото заплащане, гаврите с деца-работници и работнички, мизерията в работническите казарми – това предизвиква марксистката концепция за унищожаването на труда като принуда.

Но ето че в европейските страни, в Русия, в САЩ дойде епохата на деиндустриализацията и либерални мислители измислиха красивата дума „постиндустриализъм“. Те убеждаваха публиката, че промишленото производство е изгубило своето значение. В замяна на фабриката, експлоатираща труда на работниците, идва напълно автоматизираното предприятие. И за хората остава само науката, изкуството и сферата на услугите.

Дребната подробност е, че старата промишленост не изчезна, тя само се премести – в Китай, Индия, Индонезия, там, където още има мегдан за извличане на печалба по

пътя на ограбването на евтината работна ръка. Подир ага на индустриализацията и фордизма последва агът на деиндустриализацията – масова безработица, безпросветна нищета на алкохолизиращата се и наркотицизиращата се провинция, безочливото охолство на капиталистическите мегаполиси, превърнати в центрове за финансови спекулации, паразитно потребление и социокултурна деградация. Социологът Георги Дерлугян пише:

Производствата напускат традиционните промишлени центрове, отивайки към световната периферия. Там трябваше да се пусне в ход евтино и ефективно капиталистическо производство, а за него – да се облекчи достъпът към тези страни, да се установят подходящи политически режими, да се създадат условия за свободен внос и износ на капитали, да се разшири и модернизира транспортната система, да се подготви квалифицирана работна сила. Така „откривах“ Бразилия, която през 80-те отбеляза сериозен ръст, после Египет с неговата „политика на отворените врати“. Накрая стигнахме до Китай, превърнат в световна фабрика. Стопанският ръст там бе толкова силен

празникът
свърши,
балоните
почнаха да
се пукат

и стремителен, че се отрази в целия регион: напоследък с бързи темпове се развиват Малайзия, Бангладеш, Индия. Значителна част от западния пролетариат се превърна или в живеещи от социални помощи лумпени, както това се случи в британските постиндустриални градове, или в „средна класа“, живееща на кредит. Вместо държавническото кейнсианство, се разви частнособственическо, при което хората консумират много повече, отколкото могат да си позволят. Стори ни се, че възникна едва ли не посткапиталистически, постиндустриален строй... но при това се забравяше, че той е подсилен с напълно индустриалното производство в китайските шивашки фабрики. Вече е забравен град Манчестър и какви борби са ставали там! Появиха се глобални градове като лондонско-

то Сити, Ню Йорк, Силициевата долина, даже Москва – все финансови центрове с обслужващ персонал: юристи, мениджъри, компютърджии, готвачи в скъпи ресторанти, собственици на бутици.

Тази система можеше да съществува в сравнително стабилните условия на финансов подем и евтини кредити. Печалбите на транснационалните компании, както и частни и държавни компании от страните на Юга, получени при експлоатация на евтиния и свърхевтин труд на китайски и индонезийски работници, се инвестират в икономиките на САЩ и Европа, надувайки колосални балони на финансовите спекулации. После празникът свърши, балоните почнаха да се пукат.

Финансовата криза смъкна лустрото на благополучие от съвременния град, оголи реалните проблеми на цивилизацията от лумпени и паразити, в каквато бяха започнали да се превръщат Америка и Западна Европа. Ами автоматизираното производство? Да, то е възможно... само че никои не гори от желание да го внедрява широко, а пък традиционната индустриализация така и не е забравена. Информационните мрежи и виртуалната реалност са само надстрой-

ка над гигантския, постоянно набъбващ промишлен сектор.

Тук обаче има нужда от две забележки.

Първо, роговите трудещи се в страните на Запада (не ръководните, наемни работници) не вземат решения за ограбването на Юга, не управляват своя труд, не се разпореждат с плодовете му, влиянието им върху съществуващата политическа система е нищожно. Всичко въртят олигарси и чиновници. Затова западните работници не носят отговорност за съществуващата йерархия на доходите.

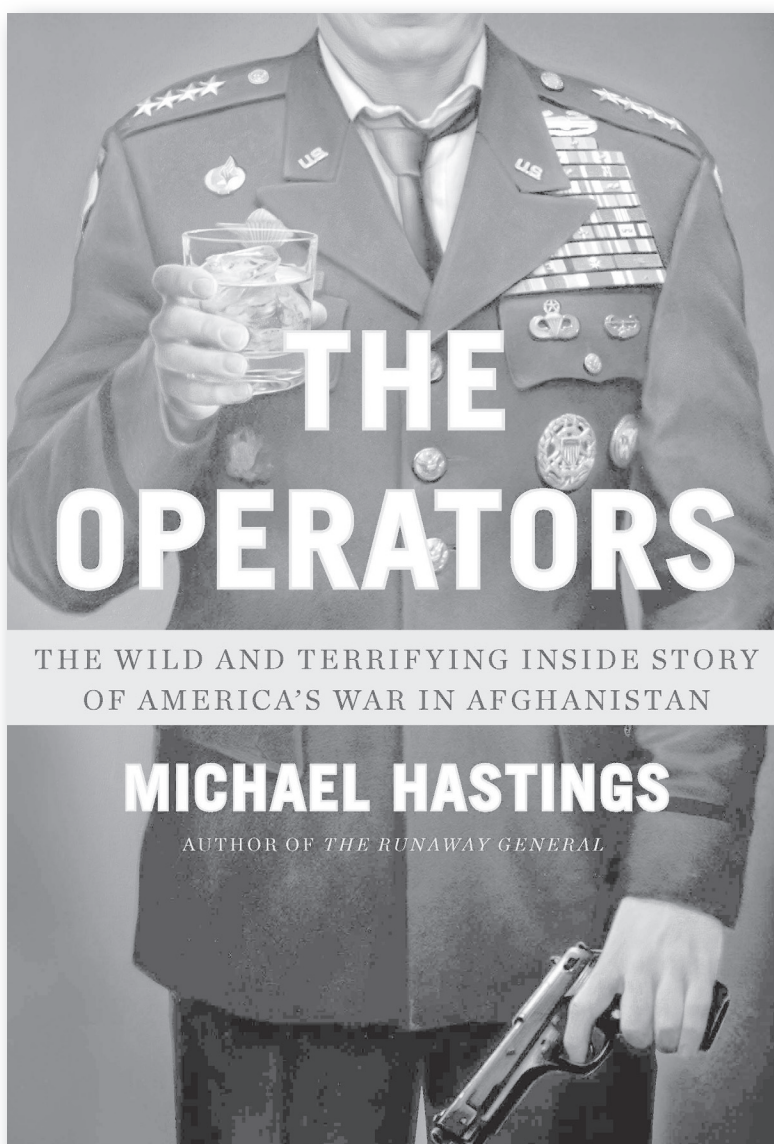
Второ, в тезисите на теоретиците на постиндустриализма има зрънце истина. Научно-техническият прогрес позволява да се премине към автоматизирани предприятия. Работниците в този случай получават квалификация на инженери, програмисти и други подобни, тяхната дейност се свежда до оператори, наблюдатели, ремонт. Физическият труд се стреми към нулата, човешката дейност се измества към интелектуалната сфера, приложна наука, контрол над производствения процес, рационализация, разработка и внедряване на нови технологии. Такава тенденция има. Засега обаче

» » » продължава на страница 11

ВОЙНИТЕ НА КАПИТАЛА

Афганистан – 10 години по-късно

„Един ден историята ще произнесе своята тежка присъда над всички нас“

През януари тази година излезе дългоочакваната книга на журналиста Майкъл Хейстингс „Операторите: гивата и ужасна задкулисна история за войната на Америка в Афганистан“. Името на Хейстингс нашумя след като неговата статия в сп. Роулинг Стоун през 2010 година предизвика политическо торнадо във Вашингтон, което в крайна сметка доведе до уволнението на главнокомандващия на силите на САЩ в Афганистан ген. Стенли Маккристал. Хейстингс пише своя материал, след като придружава екипа на генерала, заминал на „турне“ сред съюзниците в Европа, за да събира нови попълнения за окупационния корпус, и след две „командировки“ на журналиста в самия Афганистан, в които натрупва впечатления от първа ръка както за американските войници и бюрократи, така и за техните местни „съюзници“.

Предлагаме на читателите епизода на тази забележителна книжка.

* * *

Автомобилните класони звучача победоносно. Слушах как ги надуват от моя апартамент. Осама Бин Ладен беше мъртъв. Убихме го.

Изпратих съобщение на един приятел от разузнаването, който през последните пет години работеше по откриването на Бин Ладен. „Бог да благослови Америка и онези, които останаха на своя пост“ ми отговори той. Бивш войник, изгубил и двата си крака в Ирак, ми изпрати SMS: „Убихме Бин Ладен!“ Влязох в Туитър и изпратих поздравления на президента и неговия екип, извършил операцията. През няколко преки от вкъщи, пред Белия дом, се събираха тълпи да празнуват. Не отидох при тях.

Подробностите за убиването на Бин Ладен се процеждаха през следващите дни. Белият дом вдигна завесата, за да поднесе на журналистите бюрократичните решения в драматични краски. В неделя сутрин Обама изиграва само девет дупки на голф, притеснен за бойната задача, за която е издал заповед предишната нощ. Следобед събира своя съвет по националната сигурност в Белия дом. Байдън мотае в джоба си някакво кръстче; адмирал Мьлен – също. Хилари покрива уста с ръка, докато фотографът на Белия дом снима – на лицето ѝ се чете ужас, по-късно твърди, че било от алергия. Полити-

ците гледат до края четирисетминутния видеоматериал, след което екипът на „тълелните“ предава паролата за успех: „Джеронимо“. Обама се обръща към своя съвет: „Убихме го“.

Бях в Ню Йорк на 11 септември 2001 г., последна година студент. Когато небостъргачите паднаха, извървях деветдесет и една преки, за да стигна възможно най-близо до мястото на взривовете, за да видя с очите си руните, които щяха да определят нашето бъдеще. Когато стигнах в Багдад четири години по-късно, малцина американци смятаха, че хората, с които воюваме в Ирак, представляват някаква заплаха за Съединените щати. Даже военната преса не си правеше труда да лъже повече и наричаше нашите врагове „бунтовници“, а не „терористи“. Жена, която обичах, беше убита в Багдад през януари 2007 г. Ал Каида в Ирак си приписа заслугите за това, а по-малкият ми брат воюва петнайсет месеца като командир на пехотен взвод и беше награден с Бронзова звезда. Други мои приятели – както американци, така и иракчани – също изгубиха много: ръце и крака,

» » » продължава на страница 11

ЗА -ИЗМИТЕ И ХОРАТА

Миражът на постиндустриализма

» » » продължава от страница 10

капитализмът залага на огромните резерви на живия нискоквалифициран труд в страните от Юга.

Какво следва?

Преди всичко това, че отново потърсеният в кризата социалистически проект не се различава принципно от „старата“ концепция на работническите съвети, тъй като продължаваме да живеем в рамките на индустриалния модел. Така, както това бе станало в Унгария през 1956 г., работническите съвети вземат стопанисването на фабриките в свои ръце, отстраняват администрацията, създават обединения на съветите на големи територии (както в Будапеща) и преминават към съвместно планиране на производството и обществения живот. Успоредно с това е нужно създаване на местни събрания на трудещите се и техни изборни комитети за разпределението на материалните блага. Двете асоциации, на производителите и на потребителите, ще се погледят относно производството съобразно

потребностите на населението. Компютрите и информационните мрежи, наред с комуникациите, съществено ще облекчат координацията и задачите на самоуправлението, без да променят нещата принципно. По-нататък ще има и пълна автоматизация – капитализмът започна този процес, но очевидно не е способен да го продължи.

Макар че в Европа и САЩ едва около 20% от активното население е заета в промишлеността, а в селското стопанство – само няколко процента, социалните проблеми на тези региони не са решими изолирано от проблемите на капиталистическата периферия. Затова социалистическият проект е възможен само като транснационален. Иначе няма шанс – почти цялата лека промишленост е пренесена от САЩ в Китай, така че двете страни се намират в състояние на симбиоза. Следователно, осъществяването само в едната от двете страни революция е обречена на поражение, защото прекъсването на връзките ще доведе до икономическа катастрофа.

Михаил Магид
превод: Николай Темалов

ЕВРИКА

Учени доказали анархизма

Екип учени в Калифорнийския университет по ръководството на професор Пол Пит провежда серия елементарни, но многозначителни тестове, в които:

1. 195 участници „хвърлят зар“ в компютърна игра определен брой пъти, като събралият най-много точки ще спечели 50 долара. Експериментаторите са скрили от „игриците“, че възможният максимум набрани точки е 12. След теста се установява, че повечето от по-заможните „опитни зайци“ заявяват, че са събрали повече точки от допустимия максимум.

„Сумата от 50 долара – коментира професорът – е нищожна за хора, които печелят над един милион долара годишно, но това не ги възпира да се полакомят и да излъжат, за да ги вземат. Хората със скромни възможности са по-малко склонни да излъжат, за да ги получат. Те се придържат стриктно към моралните норми в обществото, защото не искат да рискуват то да ги изолира. Богатите „игрят“ нечестно, защото знаят, че и да разочароват околните, няма кой да им държи сметка.“

2. Друг тест с 426 шофьори показва, че повече от

половината собственици на скъпи коли не спират на пешеходната пътека дори когато пред нея има чакащи да пресекат улицата. Шофьорите на по-евтините автомобили дават предимство на пешеходците.

„Проучването ни не доказва, че злината на богатите е вродена, а просто факта, че колкото по-високо се изкачва в йерархията някой, толкова по-безскрупулно преследва собствените си интереси. Това може да се промени, ако на принадлежащите към висшата класа (към „елитите“), които сега са най-предразположени да изрекат лъжи при преговорите, да демонстрират неетично поведение на улицата или в офиса, или да нарушават правилата за движение, им се напомнят по-често нуждите на обитателите от долните „етажи на пирамидата““ продължава проф. Пол Пит и обещава да изследва начините, по които богатите и властниците могат да бъдат „излекувани“ от алчността и егоизма си...

Колкото по-високо в йерархията са „X“ или „Y“, толкова повече гледат личните си и класови интереси, а набъбналите им банкови

сметки ги правят по-зли, безскрупулни и безразлични към страданията на „близките“. Дотук нищо ново за нас, анархистите. До изводите на калифорнийските учени ние сме стигнали още от времената на Прудона, когато в 1840 година е написал своята книга „Що е собственост?“ и, изследвайки икономическата система на капитализма, е отговорил: **кражба** или когато тридесет години по-късно Михаил Бакунин пише: „**Всяка власт развращава, но абсолютната власт развращава абсолютно**“ и обявява Капитала за абсолютно зло.

В този род констатации нямаме противоречия с плахите заключения на американските учени. Само си позволяваме да се съмняваме в препоръчаните морални проповеди, с които те искат да излекуват властниците и богатите. В „терапията“ също отдавна сме ги изпреварили и затова искаме да ги направим по-гобри, като премахнем Йерархията, унищожим Държавата и експроприраме крадците и измамниците. В противен случай ще трябва да се обърнат към моите здравни услуги. •

г-р Жозеф-Игнас Гийотен

ВОЙНИТЕ НА КАПИТАЛА

Афганистан – 10 години по-късно

» » » продължава от страница 10

близки хора, живяха като изгнаници без дом.

През есента на 2008 г., когато се прехвърлих в Афганистан, Бин Ладен и Ал Каида бяха едва бележки под линия към нашите действия там. „Не сме тук заради Бин Ладен – ми каза един офицер от военното разузнаване. – Тук сме да оправим кашата“. Щом не сме там заради Бин Ладен, за чий изобщи сме там? Защо водим войни, които изобщи не ни доближават до човека, отговорен за ужаса на 11 септември? Докато пътувах с Маккристал, останах като гръмнат, когато генерал Майкъл Флин ми каза, че не вярва никога да хванем Бин Ладен. Въпреки това, всеки път, когато нашите президенти и генерали ни казваха защо продължаваме да се бием в Ирак и Афганистан, винаги използваха Бин Ладен и 11 септември като оправдание. Докато продължаваха да настояват, че трябва да водим войни, които не трябва да водим, раната в сърцето на Америка не можеше да заздравее.

От самото начало идеята за войната с тероризма беше меко казано мъглява. Обещаха ни, че няма да има „плацдарми и десанти“ по думите на пре-

зидентта Джордж У. Буш. Щяло да бъде тайна война, водена предимно на тъмно, без задръжки. Така и можеше да стане, ако бяхме хванали Бин Ладен по-рано, жив или мъртъв. Не стана обаче така. Вместо това се втурнахме да колим и бесим посред бял ден. Получихме си и плацдармите, и десантите в крайна сметка. Кабул, Кандахар, Багдад, Фалуджа, Рамади, Наджаф, Мосул, Куркук, Басра и пак Кабул и Кандахар – списъкът продължаваше да расте. Не можехме да намерим Бин Ладен, затова гонехме всеки, който прилича на него.

Смъртта на Бин Ладен разкри най-голямата лъжа на войната – митът за „държавите, даващи подслон на терористи“ – афганистанският вариант на „оръжията за масово поразяване“. Идеята да водим изключително скъпа и кръвопролитна война за потушаване на бунт, за да предотвратим даването на убежище на терористи, поначало не е особено логична. Терористите нямат нужда от държави. Бин Ладен беше убит в Пакистан – американски съюзник и получател на 20 милиарда долара чуждестранна помощ от 2001 г. насам. Живееше си необезпокояван в богаташко предградие на столицата Исламабад, на пет минути пеш

от пакистанската военна академия. Повечето терористични нападения срещу Запада през последното десетилетие не бяха подготвени в Афганистан, а в други страни, включително нашите собствени – Йемен, Нигерия, Сомалия, Индонезия, Пакистан, Кънектикът, Тексас и Лондон. Нещо повече – вместо да намалят заплахата от тероризъм, нашите масирани военни интервенции родиха невиджан дотогава брой атаканти самоубийци – за последните десет години броят на самоубийствените атаканти е двайсет пъти по-голям, отколкото през предишните три десетилетия. Сбъркахме войната, сбъркахме начина, сбъркахме държавата.

Около три хиляди американци загинаха на 11 септември. Оттогава досега 6 хиляди американски войници – мъже и жени – загинаха в Ирак и Афганистан, а над 42 хиляди бяха ранени. Повече от три хиляди войници на съюзниците изгубиха живота си, заедно с близо 1200 волонери, служители на хуманитарни организации и журналисти. Откакто Обама стана президент, хиляда войници бяха убити в Афганистан – над два пъти повече, отколкото през годините на Буш. Повечето от тях не загинаха в боя

– те влязоха в мръсната статистика на самоубийствените атаканти, ескадроните на смъртта, нападенията на пропускателните пунктове, килиите за изтезания и импровизираните взривни устройства. Цивилни на път за работа или войници, обикалящи в кръг по следите на един враг, когото рядко можеха да открият. Едва ли някога ще разберем колко са избитите невинни цивилни в Ирак, Афганистан и Пакистан, но по приблизителни данни за момента са над 160 хиляди. На този фон изгорелите в световния пожар дейци на Ал Каида са съвсем малко – вероятно едва „десетки“, както би казал Обама. Възможно е и поначало да не са били кой знае колко много.

През онази нощ мислех за всички загинали и какво реално означаваше добавянето на името на Бин Ладен към списъка. Мислех за Инграм и за Аройо [американски войници, за които става дума по-рано в книгата – Майкъл Инграм е убит от пехотна мина, а Изриъл Аройо пише имейл до Маккристал, в който критикува тактиката на главнокомандващия и който по-късно е публикуван и вдига голям шум – б. прев.], който никога повече няма да спи спокойно. Мислех за пръстите, които

висяха от бодливата тел, за локвите кръв като моторно масло на бетона, в малките постове, които едва си спомнях. Погребенията, на които възрастни мъже плачеха над чифт празни обувки. Погребението, на което аз плаках над празен ковчег. Взривовете в хотелите и държавните учреждения. Мислех за операторите – за всички нас, които направихме кариера от бинладеновия филм на ужасите: Маккристал, Петреъс, Дънкан, Дейв, братята Флин, Лам, Старки, Хо, Хикс, двайсет и тримата „тлюена“, които го убиха, и даже самия президент, когото вълната на антивоенните настроения доведе на власт. Мислех за тежката присъда, която историята ще произнесе един ден над всички нас.

Колкото и да е странно, смъртта на Бин Ладен не се отрази с почти нищо на самата война – войната в Афганистан вече дълги години не се водеше за залавянето на Бин Ладен. Тя обаче се отрази на мисленето на Вашингтон за войната. Тя даде на Обама политическото оправдание за произнесето своята реч през юни, на която обяви, че войната в Афганистан върви към своя край или поне началото на началото на края. •

Превод А. Ванчев

РЕДАКЦИОННО СЪОБЩЕНИЕ

Уикилийкс в Биволъ

» » продължава от страница 3

Уважаеми господин Чобанов,

Следя публикуваните в рубриците на „Биволъ“ материали (преводни и оригинални) почти от началото на създадената ваша медия. Мисля, че досега в нито един от 2000-те вестници и списания, около 500 радиа, стотина „национални и регионални телевизии“ и неизвестен брой електронни медии, търсещият истината за „така създадено се ново общество на пазарната демокрация“, приемник и наследник на 45-годишната дикта-

тура на държавния капитал, олицетворяван от номенклатурата на БКП, не ще може да я намери. Отрадно впечатление прави вашият Биволъ, който, надявам се, няма да позволи да бъде опитомен с подкупи или заплахи да му счупят рогата. Поради това се обръщам към вас с молба за разрешение да ползваме частично, в резюме или интегрално вашите публикации в ежемесечния вестник на анархистите от БГ-„република“ – „Свободна мисъл“, в специална „колона на Бивола“. Заедно с това, при всяко ползване, ще съобщаваме източника, авторите, датите и т. н. Приемете на-

шите предварителни благодарности.

Поздрави,
Георги Константинов

Здравейте, г-н Константинов.

Сигурно не помните как ме приютихте преди 22 години във вашия дом в Chatillon? За което съм Ви изключително благодарен. Благодаря за признанието на нашата работа и имате карт бланш да публикувате наши материали, ако цитирате източника.

С уважение
Атанас Чобанов

Редакция на СМ

Сряда, 07 Март 2012

БИВОЛЪ Съ рогата напредъ

Б ПОТЕРЯ разследвания НА ПРИЦЕЛ коментари ОКОТО НА БИВОЛА анализ РОГА И КОПИТА хумор ИЗ СТРАНСТВО от чужбина WIKILEAKS Уикилийкс България ENGLISH

About Bivol : Реклама в сайта : Подкрепа за сайта : Дарители : Правила за коментари : Разследвания и теми : Тановейт : Контрабанда : Съдебна система : Прокуратура

WIKILEAKS ГОРЕЦИ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“ Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв	
32. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв	
3. Що е анархизъм?	0,50 лв	
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв	
5. За общината	0,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв	
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 02.03.1921 г. кронщадските матроси въстават срещу болшевишката власт.
- На 03.03.1756 г. е роден английският философ и предтеча на анархизма Уилям Годуин.
- На 03.03.1924 г. в Хасковския затвор е убит от надзирателите анархистът Жеко Гергинов.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив под редакцията на Димитър Господинов Бойкинов излиза първия пропагандиращ анархистки идеи вестник „Борба“.
- На 07.03.1921 г. Троцки нарежда да се нападне въстанията Кронщад.
- На 09.03.1900 г. групата на „Гемиджиите“ започва прокопаването на канал за поставяне на взрив под банк „Отман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. са арестувани всички делегати на конференцията на ФАКБ в софийския квартал Княжево, след което повечето от тях са въдворени в ТВО край Дулница.
- На 11.03.1981 г. в Хасково почива анархистът Делчо Василев Демирев, преминал през фашистките и болшевишки концлагери.
- На 11.03.1999 г. в София почива анархистът Стоян Иванов Цолов, участник в Испанската гражданска война, политически затворник преди и след 9 септември.
- На 12.03.1958 г. в Сливенския затвор от ДС е отровен анархистът Манол Васев (Йордан Бърлаков).
- На 15.03.1830 г. в град Сен Фойла Гране е роден анархистът и известен географ Елизе Реклю.
- На 17.03.1906 г. в град Цинцинати, САЩ умира анархистът Йохан Мост, автор на книгата „Религиозната чума“.
- На 18.03.1871 г. е обявена Парижката комуна.
- На 18.03.1947 г. в София почива Михаил Герджиков, анархист, ръководител на Преображенското въстание.
- На 19.03.1905 г. в Килифарево е родена анархистката Надежда Симеонова Попова, участник в Килифаревското въстание и чета на „Братя Бълхови“.
- На 20.03.1925 г. край град Елена, в сражение с полицията загива анархистът Димитър Петков Цонев.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня, в сражение с милицията и армията е убит анархистът Христо Димитров Несторов.
- На 24.03.1902 г. в град Плевен е роден писателят анархист Борис Шивачев.
- На 25.03.1873 г. в град Мангуция е роден немският анархосиндикалист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. Ямбол са избити от военните 23-ма анархисти, начело с Тодор Дързев.
- На 29.03.1927 г. в село Паламово е роден анархистът Асен Илиев Христов, жертва на болшевишката терор.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Антон Николов, Благоевград	100 лв
4. Никола Александров, Мандра	10 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв
6. Димитър Филипов, Варна	15 лв
7. Кирил Пандалиев, Кулата	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2012 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

